

Felaket Bir Şey Ya da Gerçekten Özgürleştirici Bir Şey: Derin Kriz, Derinleşen Bölünmeler, Yaklaşan İç Savaş Olasılığı - Ve Acilen İhtiyaç Duyulan Devrim

13.12.2021 • Bob Avakian'ın Yazıları • Yeni Komünizm

Not: Bu çalışmayı yazdırılabilir pdf formatında da okuyabilirsiniz.

[mks_icon icon="fa-book" color="#a01dc1" type="fa"] [mks_icon icon="fa-download" color="#a01dc1" type="fa"] İndirmek için: <http://localhost/yenikomunizm/wp-content/uploads/2021/12/Felaket-Yada-Gercekten-Ozgurlestirici-BirSey-1.pdf>

Editörün Notu: Devrimin önderi ve *Yeni Komünizm*'in yazarı Bob Avakian'ın aşağıdaki konuşması 13 Aralık 2021 tarihinde revcom.us web sitesinde metin olarak yayınlanmıştır. Konuşmanın Türkçe çevirisini okurlarımızın dikkatine sunarız.

Kaynak için bkz: *SOMETHING TERRIBLE, OR SOMETHING TRULY EMANCIPATING: Profound Crisis, Deepening Divisions, The Looming Possibility Of Civil War— And The Revolution That Is Urgently Needed* | revcom.us

Konuşmayı ayrıca SoundCloud uygulaması üzerinden dinlemek için bkz: *SOMETHING TERRIBLE, OR SOMETHING TRULY EMANCIPATING* by revcom.us (soundcloud.com)

Felaket Bir Şey Ya da Gerçekten Özgürleştirici Bir Şey: Derin Kriz, Derinleşen Bölünmeler, Yaklaşan İç Savaş Olasılığı - Ve Acilen İhtiyaç Duyulan Devrim

Bu Devrim İçin Gerekli Bir Temel, Temel Bir Yol Haritası

Bu konuşma boyunca revcom.us web sitemizde yer alan çok önemli iki belgede ne sürülen kilit noktalara değineceğim ve bunları daha ayrıntılı olarak inceleyeceğim. Bu belgeler şunlardır: “Gerçek Bir Devrim İçin şimdi örgütlenmeye Yönelik Bir Deklarasyon, Bir ağrı” ve bu “Deklarasyon ve ağrı”nın ardından gelen bir makalem: “Bu Devrimin Mümkün Olduğu Nadir Bir Zamandır – Niçin Böyle ve Bu Nadir Fırsattan Nasıl Yararlanmak Gerek?” Bu nedenle, bu konuşmaya katılan herkes açısından, bahsedilen önemli meseleleri önemseyen herkes için, bu belgeleri ele almak (veya geri dönmek) ve derine inmek, ayrıca düzenli olarak revcom.us’u takip ederek haftalık YouTube programı Revolution—Nothing Less (Devrim-Daha Azı Değil)’i izlemek önemlidir. Her ikisi de gerçek bir devrime neden acilen ihtiyaç duyulduğunu, bu devrimin hedeflerini, bunun mümkün olduğunu ve bu devrimin inşasının nasıl parçası olunacağını net bir şekilde göstermektedir. Burada bahsedeceğim şey, başlığın da belirttiği gibi bu devrim için gerekli olan temel ve temel bir yol haritasıdır.

Bir diğer nokta: İşlerin nasıl olduğu, neden böyle oldukları, işlerin nereye gittiği ve bunu olumlu yönde kökten değiştirmek için ne yapılması gerektiği hakkında söylenmesi gerekenleri söyleyeceğim. Ayrıca bunun bir parçası olarak, bazı insanları gcendirecek bir gerçeği de açıkça söyleyeceğim. Bunu yapıyorum, çünkü tüm bunlarda risk durumu çok yüksek ve (Bob Dylan’dan bir dizeye atıfta bulunarak) saat geç oluyor ve artık yalan söylemek için zaman kalmadı. Bunu insanların kendilerinin ve başkalarının yaşadıkları baskı ve alçalmayı sürdürmeye hizmet eden düşünme ve hareket tarzlarından kopamayacakları kadar kendilerini gidişata derinden kaptırdıkları bir anlamda yapmıyorum. Hayır, bunu tam olarak halk kitlelerinin yalnızca buna ihtiyaç duymakla kalmayıp, bundan derin bir kopuş gerçekleştirebilecekleri ve dünyayı kökten değiştirme sürecinin bir parçası olarak özgürleştirici bir şekilde kendilerini de kökten değiştirebilecekleri anlayışından hareketle yapıyorum.

Öyleyse meseleye bir bakalım.

İşte meselenin z: Gerçekte birçok insan -Martin Luther King gibi biri de buna dahildir- Siyahi halk ve ezilen ve sömürülen diğer halk kitleleri bu devrime derinden ve acilen ihtiyaç duyarken, bu sistemi devirmek için bir devrim gerçekleştirmeye teşebbüs etmenin -özellikle de bu

ülkedeki Siyahi halk kitleleri açısından- bir tür intihar olacağını savundular. Gerçek şu ki, böyle bir devrim başarılı olabilir, ancak bu devrim özellikle bu ülkede olduğu gibi güçlü yönetici güçlere karşı ancak nadir zamanlarda ve koşullarda mümkündür. İşte çok önemli bir gerçek: Bu, o nadir zamanlardan ve durumlardan biridir.

Bu nadir zaman boşa harcanmamalı, israf edilmemeli, çöpe atılmamalıdır. Aksine -şimdi ve devam eden bir şekilde- devrim için aktif olarak hazırlanmalı, bu devrim için bilimsel olarak yönlendirilmiş ve güçlü bir şekilde örgütlenmiş güçleri oluşturmak ve zemini hazırlamak için dinç ve tutarlı bir şekilde çalışılmalıdır. İşte bu yüzden biz devrimci komünistler şunu söylüyoruz:

“Bu dünyaya şu an olduğu haliyle katlanamayan... bu kadar fazla kişinin insan yerine konulmamasından artık usanan... “Herkes için özgürlük ve adalet” iddiasının acımasız bir yalan olduğunu bilen... iktidardaki insanların (veya iktidara gelmeye çalışan kesimlerin) yanlış vaatlerine ve tatlı sözlerine rağmen adaletsizliğin ve eşitsizliğin sürüp gitmesine haklı olarak öfkelenen... işlerin nereye gittiği noktasında ve şu anda genç olmanın iyi bir geleceğin ya da herhangi bir geleceğin olmaması anlamına geldiği gerçeğiyle acı çeken... çok daha iyi bir şey hayal eden ya da bunun mümkün olup olmadığını merak eden... baskı, sömürü, yoksulluk ve çevrenin tahrip edilmesinin olmayacağı bir dünya için haykıran... gerçekten uğruna savaşılmaya değer bir şey için mücadele etmeye cesaret eden herkes bu devrimin bir parçası olmalıdır!”

Gerçek bir devrimden bahsediyoruz, bu sistemi yerinde ve iktidarda bırakan ve sadece küçük bir azınlığa fayda sağlayan birkaç değişiklikle yetinmekten değil. “Deklarasyon ve Çağrı” metninin çok net ifade ettiği gibi:

“Devrim, toplumun birçok farklı kesiminden gelen ve bu sistemi devirmek ve onun yerine kökten farklı ve çok daha iyi bir ekonomik ve politik sistemle, halkın ihtiyaçları temelinde, bu kapitalizm-emperyalizm sistemi içinde inşa edilen çevrenin sömürülmesi, ezilmesi ve tahrip edilmesinin nihayetinde her yerde sona ereceği komünist bir dünya için mücadeleyi ilerletecek sosyalist bir sistemle buluşmak üzere topyekun bir mücadele için örgütlenmiş milyonlarca güç anlamına gelir. Bu devrimden daha azı, bütün bu sorunların kökeniyle baş edemeyecek veya gerçek çözüme götüremeyecektir.”

Öyleyse, bunun neden bu devrimin mümkün olduğu nadir zamanlardan ve koşullardan biri olduğuna ve bu devrimin gerçekten başarılı olması için gerçek bir şans olması için ne yapılması gerektiğine daha derinlemesine bakalım.

İlk olarak, şu TEMEL GERÇEKLERİ açıklığa kavuşturalım:

Bir sistem altında yaşıyoruz -kapitalizm-emperyalizm sistemi (kapitalizm ekonomik ve politik bir sömürü ve baskı sistemidir ve emperyalizm bu sistemin dünya çapındaki doğasına atıfta bulunur).

Dünyanın her yerinden halkların maruz kaldığı muazzam acıların temel nedeni bu sistemdir; ve bu sistem, küresel çevreyi hızla tahrip etmesi, ABD ve Çin gibi nükleer silahlı kapitalist-emperyalist güçler arasındaki savaş tehlikesi açısından insanlığın varlığına yönelik büyüyen bir tehdit oluşturmaktadır. Bütün bunlar gerçektir ve hiç kimse bu gerçeklikten kaçamaz. Ya onu olumlu yönde kökten değiştiririz, ya da her şey çok olumsuz bir şekilde değişecektir.

Bir kez daha çok net olmak gerekirse: Bunu olumlu yönde değiştirmek devrim yapmak demektir. Bu kapitalizm-emperyalizm sistemini devirmek ve onun yerine kökten farklı ve özgürleştirici bir sistem koymak için gerçek bir devrim yapmak demektir. Zira şu da temel bir gerçektir: Günümüz dünyasında toplumu kökten değiştirmek için iktidarı ele geçirmek, mevcut devlet iktidarını devirmek ve yeni bir devlet iktidarı kurmak gerekir. Ve işte “Deklarasyon ve Çağrı”dan çok önemli bir gerçek daha:

“Geçtiğimiz yaz (2020 yazı) tüm etnisitelerden ve cinsiyetlerden milyonlarca insanın, bu ülkenin her yerinde ve dünyanın her yerinden, ırkçı baskıya ve polis cinayetlerine karşı birlikte ayaklandığı zaman, devrim potansiyelinin güçlü bir şekilde ortaya çıktığını gördük. Bu potansiyeli, dünyanın dört bir yanındaki ülkelerde, istismara ve aşağılanmaya tahammül etmeyi reddeden kadınların kitlesel patlamalarında gördük. Bu potansiyel, bilim insanları ve milyonlarca sıradan insan tarafından, sürekli kötüleşen iklim krizi ve bunun insanlığın geleceği için yarattığı tehdit hakkında ifade edilen derin sıkıntılarda da ortaya çıkmaktadır. Bu sistemin çözemeyeceği, ancak daha da kötüleştirebileceği bir kriz durumu ortaya çıkıyor.”

Ayrıca gördüğümüz gibi milyonlarca insan sokağa çıktığında -ve özellikle bunu sadece bir gün yapmadıklarında, yani duygularını ifade edip sonra eve döndükleri, her şeyin hızla “normale” döndüğü şekliyle değil de, bunu gerçek bir kararlılıkla ve sürekli bir şekilde yaptıklarında- bu durum bir bütün olarak toplumdaki “siyasi atmosferi ve uyumu” değiştirebilir, toplumun her kesimini ve her büyük yönetici kurumu buna yanıt vermeye zorlayabilir. Yine güçlü bir örnek vermek gerekirse, 2020 yazındaki kitlesel ayaklanmada yaşanan durum buydu.

Ancak her ne kadar önemli olsa da, sürekli militan bir şekilde sokaklara dökülen milyonlar, tek başına köklü bir değişime yol açamaz. Bu durum ancak isyan ettikleri sistem gerçekten çökerse gerçekleşebilir. Farklı ülkelerde toplumun büyük bir bölümünün isyan ettiği, hatta haftalarca ve aylarca sokaklara döküldüğü pek çok durum oldu. Ancak egemen kurumlar ve özellikle polis ve ordu “parçalanmadı” ve halk mücadeleyi bir sonraki aşamaya taşımaya hazır değildi, yani temel bir değişiklik olmadı. Ayrıca, kitlesel bir isyanda ayaklanan insanların, sırf davaları haklı olduğu için mevcut sistemin silahlı kuvvetlerinin de onlara sempati duyacağına ve onlara katılacağına hatalı bir şekilde inandıkları anlarda feci sonuçlar da yaşandı. Gerçekte bu silahlı kuvvetler, mevcut sistemin şiddet uygulayan uygulayıcıları olarak rollerini sürdürdüler ve er ya da geç halkı zorla bastırmak için harekete geçtiler.

Hayır, mevcut baskıcı sistem devrilmelidir; bu sistemin şiddetle baskı uygulayan kurumları nihayetinde örgütlü devrimci bir güç tarafından parçalanmalı, yenilgiye uğratılmalı ve dağıtılmalıdır. Ne kadar militan ve kararlı olursa olsun, işlerin yalnızca kitlesel protestoların ötesine geçerek gerçek bir devrime dönüşmesi için gerekli olan budur. Bu ülke özelinde konuşmak gerekirse, milyonlarca insanın sürekli bir şekilde baskı ve adaletsizliğe karşı kararlı bir isyanla sokaklara döküldüğü bir durumda, ve hatta bu sistemin silahlı kuvvetleri içinden bazılarının buna sempati duyması ve kendini bu şekilde tanımlamasına rağmen, tüm bunların kendi başına bu silahlı kuvvetlerin bölünmesine ve önemli bir bölümünün bu şekilde ayaklanan halkla birleşmesine yol açması pek olası bir durum değildir. (Safları aşırı sağcı canavarlarla dolu olan polis kurumu açısından bu çok daha geçerlidir.)

Devrimin amaçlarından birinin -ve bu durum devrimci güçlerin stratejisinin gerekli bir parçası da olabilir- devrime karşı çıkan silahlı kuvvetlerin önemli bir bölümünü kazanmak olduğu bir

gerçektir. Ancak bunun olasılığı ve nasıl başarılabilceğı, devrimci sürecin gerçekte nasıl geliştiğine bağılı olacaktır. Daha sonra, bu konuşmanın sonuna doğru, bu meseleye dair daha doğrudan konuşacağım ve topyekün devrimci mücadele için gerekli koşullar ortaya çıktığında - bu topyekün savaş sırasında karşı tarafın güçlerini kazanma yaklaşımı da dahil- gerçek bir kazanma şansına sahip olmak için devrimci güçler tarafından uygulanması gereken doktrin ve stratejik yaklaşımın bazı kilit yönlerine gireceğim. Ve bunun bir parçası olarak, toplumun karşıt kesimleri arasında yürütölen gerçek bir iç savaşta -mevcut kapitalist-emperyalist sistem zorlandığında böylesi bir iç savaş bağlamında- devlet gücünün belkemiğini oluşturan silahlı kuvvetlerin nasıl bölünebileceğinden ve bunun devrimi başarılı bir sonuca götürmek için sonuçlarının ne olabileceğinden bahsedeceğim.

Ancak bundan önce şu temel soruya dönmek önemlidir: Bir devrim için gerekli koşullar nelerdir? Temel olarak, bunlar:

Toplumda ve hükümette o kadar derin, “olağan gidişatı” o kadar bozan bir kriz olmalı ki, bizleri bu kadar uzun bir süredir yönetenler artık insanların kabul etmeye şartlandıkları “normal” şekillerde bunu yapamaz duruma gelmelidir.

Milyonlardan oluşan devrimci bir halk, bu sisteme “bağılılıkları” kırılmış, bu sistemin şiddetle bastırılmasından duydukları korkudan kopmuş, daha adil bir toplum için savaşma kararlılığı olan bir devrimci halkın varlığı.

Örgütlü bir devrimci güç. Sürekli artan sayıda insandan, en çok ezilenlerden ve aynı zamanda toplumun diğör birçok kesiminden oluşacak devrimi inşa edecek ve daha sonra da devrimi gerçekleştirmek için en bilimsel yaklaşımı temel alacak, sistematik olarak bunu uygulamak için çalışacak ve acilen ihtiyaç duyulan radikal değişimi gerçekleştirmeye yönlendirmek için halk kitleleri tarafından giderek daha fazla aranacak bir güç.

Bu konuya daha detaylı ele almak için bu koşullardan ilkinö odaklanarak başlayalım.

Öğrenilecek bazı önemli tarihsel deneyimler var. Bu sistemin güçlü bir şekilde yerleşmiş olduğı ve derin bir değişiklik durumunun çok uzun zamandır imkansız göründüğü anlarda bile bir yönetici sınıfın artık insanların kabul etmeye şartlanmış olduğı “normal şekilde” yönetemediğı

ve mevcut sisteme son verme olasılığının ortaya çıktığı durumlardır. Bu durum, özellikle de o sistemin egemen sınıfı ya da yönetici sınıfının bir kesiminin eskiden bu sistemin düzenleyici inançlar ve süreçler dizisi olan “birleştirici normlara” artık inanmadığında ve az ya da çok, bunları açıkça terk ettiğinde meydana gelir.

Bu tür durumlara bir örnek -gerçek bir devrimle ortaya çıkmasa da önemli bir değişiklik durumunu içeren- 1989-91 yıllarında yaşanan Sovyetler Birliği’nin çöküşüdür. Sovyetler Birliği, 1917 Rus Devrimi ile ortaya çıkan dünyanın ilk sosyalist devletiydi. Ancak gerçek şu ki, bir süre daha “sosyalizm” görünümünü korumaya devam etse de kapitalizm 1950’lerin ortalarında Sovyetler Birliği’nde fiilen restore edilmişti. Fakat daha sonra, 1980’lerde her şeyi çözmeye başlayan “reformlar” yapılandırıldı ve sonunda egemen sınıfların çeşitli kesimleri sosyalizm iddiasını terk ettiler. Ülke “SSCB” (Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği) olan kimliğini bile terk ederek açık bir kapitalist topluma dönüşüm geçirdi. Aynı şey Sovyetler Birliği’nin egemenliği altında olan bazı Doğu Avrupa ülkelerinde de yaşandı. Bunlar gerçek bir devrim olmasa bile büyük bir değişiklik yaşanan, kitlesel ayaklanmaların olduğu, yönetici yapıların çözüldüğü ve sonuçta örtülü kapitalizmden açık kapitalizme geçiş yaşanan ülkelerdi.

Bu durum bir kez daha, toplumda yalnızca derin bir krizle kalmayan, büyük bir değişimin ve hatta gerçek bir devrimin mümkün (veya daha olası) hale gelebileceği daha genel bir olgunun parçasıdır. Ve sadece egemen güçler ciddi bir şekilde bölündüğünde değil, fiilen bölündüklerinde ve eski yönetim biçimi artık geçerliliğini yitirdiğinde gündeme gelmektedir. Bu tür şeylere bir başka örnek, Rus Devrimi’nden kaynaklı bizzat Sovyetler Birliği’nin kuruluşu sürecidir. Bu durum, Rusya halklarından milyonlarca insanın öldüğü ve halk kitlelerinin genel olarak muazzam zorluklar çektiği 1. Dünya Savaşı sırasında meydana geldi. Bu kritik durumda, o ülkenin yönetici güçleri bölündü ve ilk olarak uzun süredir devam eden mutlak monarşinin (Çarlığın) devrilmesiyle sonuçlandı, ancak Çarlık olmadan kapitalist yönetimi sağlamlaştırmaya çalışan burjuva güçler de dahil olmak üzere, sömürücü sınıfları bir bütün olarak devirecek bir devrim için imkan yarattı.

Veya bu kez bu ülkenin tarihinden bir başka önemli örnek almak gerekirse: 1860’larda İç Savaş sırasında neden bu kadar çok Siyahi (yaklaşık iki yüz bin kişi) Güney Konfederasyonu’na karşı

savaşan Birlik Ordusu'na katıldı? Çünkü ülke ve onu yönetenler bölünmüştü ve Siyahi halk kitleleri, bu durumda, bu İç Savaş'ın bir sonucu olarak yaşadıkları kölelik durumlarına son vermenin gerçek bir olasılığının olduğunu hissediyordu.

Bu tür şeyler şimdi bu ülkeye nasıl uygulanır? Her geçen gün daha da netleştiği gibi, sadece bu ülkede değil, bu sistemin egemen güçleri arasında da derin ve sürekli derinleşen bölünmeler var. Ve birazdan daha kapsamlı bir şekilde ele alacağım gibi, Cumhuriyetçi Parti tarafından temsil edilen bu yönetici güçlerin bir kısmı, geçmişteki “demokratik” kapitalist yönetimin bu ülkedeki “birleştirici normlarına” artık inanmıyor veya bunlara bağlı hissetmiyor. Bu durum, hem toplumda hem de “tepede” derinleşen bölünmelere ve şiddetli çatışmalara yol açıyor ve bu durum giderek daha da derinleşecek. Bu sistemin tüm egemen kurumları bundan giderek daha fazla etkilenecektir. Kutuplaşma keskinleşmeye devam edecektir. Cumhuriyetçi Parti'nin etrafında gruplanan ve önderlik ettiği güçlerin, şiddet de dahil olmak üzere içerdiği tüm gerçek dehşetlerle birlikte “Amerika'yı muhteşem yapan” vizyonunu dayatmakta ısrar etmeleri çok daha agresif hale geliyor.

Bütün bunların kendi içinde çelişkili etkileri olacaktır. Bunların bazıları kesinlikle olumsuz, bazıları olumlu veya olumlu potansiyele sahiptir. Bunlar ortaya çıktıkça, bu derin gerçek giderek daha güçlü bir şekilde kanıtlanacaktır: Toplumdaki kriz ve derin bölünmeler ancak şu ya da bu türden radikal yollarla çözülebilir. Ya radikal biçimde gerici, canice baskıcı ve yıkıcı araçlarla, ya da radikal biçimde özgürleştirici devrimci araçlarla.

Bütün bunlarla, acilen ihtiyaç duyulan, mümkün olan -ve tüm bunların gerçekten olumlu bir sonucu olması için aktif olarak, yorulmadan çalışılması gereken şey- bir bütün olarak ülkede temelde farklı bir hizalanmadır: Devrim için elverişli ve gerekli güçleri öne çıkaracak bir **Yeniden Kutuplaştırmadır**. Bu sistemi devirmek ve kökten farklı ve çok daha iyi bir sistemi meydana getirmek için gerçek bir devrime yönelik yeniden kutuplaştırma.

Fakat gerçek bir devrime yönelik böylesi bir yeniden kutuplaşmayı sağlamak niçin ve nasıl mümkün olabilir?

Bunun niçini, nesiller boyu bu ülkedeki “normal durumdan” çok farklı ve çok derin bir şekilde olmasıdır. Bunun nasıl gerçekleşeceğinden “Nadir Zaman” yazısında aşağıda bahsettim:

“Herkes için özgürlük ve adalet ile demokrasi” acımasız bir yalan olsa da, bu yalan bu ülkenin yöneticilerinin bu sistem altında işleri bir arada tutması açısından, ve özellikle de bu sistem altında ezilen halkları bu sistemi daha adil hale getirmenin imkânına inandırmak açısından çok önemli olmuştur. Bu nedenle, her iki yönetici sınıf partisi de, uzunca bir süre boyunca bu ülkeyi yönetmek için aynı çerçeve içinde çalışmayı, seçimlerin sonuçlarını ve aynı sistemin Demokrat ya da Cumhuriyetçi farklı temsilcileri arasında “güçlerin barışçıl aktarımını” sağlamayı genel olarak kabul etmişlerdir.

Bu ülkede ve bir bütün olarak dünyada değişen koşullarla birlikte, 2. Dünya Savaşı’nın sona ermesinden bu yana (75 yıl önce), egemen sınıf için “düzen ve istikrarı” sürdürmek için beyaz üstünlüğüne, erkek egemenliğine ve diğer bazı baskıcı ilişkilere karşı mücadeleye belirli tavizler vermek, aynı zamanda bunların hepsinin “daha mükemmel bir birlik yaratmanın” ve “her zaman var olan büyük demokrasiyi daha da mükemmelleştirmenin” bir parçası olduğunda ısrar etme durumu gerekli olmuştur. Bu aynı zamanda, bu ülkenin yöneticilerinin, dünyada egemen güç olarak kalması gerektiğini söyledikleri “özgür dünyanın lideri” olarak tanıtmaya devam etmeleri için de gerekliydi. Oysa gerçekte en baskıcı ve yıkıcı olan, halk kitlelerini ve dünyayı yağmalayan bir güçtür.

Ancak egemen kapitalist sınıfın Cumhuriyetçi Parti tarafından temsil edilen bir kesimi, baskıya karşı mücadeleye verilen bu kısmi tavizlere bile baştan beri direnmişti ve bu değişikliklerin artık çok ileri gittiğine, bu ülkeyi bir arada tutan ve dünyaya hakim olmasını sağlayan şeyleri yok etmekle tehdit ettiğine ikna olmuştu. Cumhuriyetçiler -açık ve saldırgan beyaz üstünlüğüne, erkek üstünlüğüne ve diğer baskıcı ilişkilere dayanan- faşist bir parti haline geldiler. Yalnızca kendilerinin yönetmeyi hak ettiğine inanan, iktidarı elinde tutmak için seçimleri manipüle etmeye, oyları bastırmaya çalışan, kazanamadığı seçimlerin sonucunu kabul etmeyi reddeden, “hukukun üstünlüğünü” yıkmaya ve bozmaya, insan haklarını çiğnemeye, yalnızca halk kitlelerine karşı değil, aynı zamanda egemen sınıftaki rakiplerine karşı da şiddet kullanmaya hazır, gizlenmemiş bir kapitalist diktatörlüğü benimsemeye kararlı bir parti.

Bu Cumhuriyetçiler, beyaz üstünlüğünün, erkek egemenliğinin ve diğer baskıcı ilişkilerin (aynı zamanda çevrenin kontrolsüz yağmalanmasının) sıkı bir şekilde desteklenmesi ve uygulanması

gerektiğine yoğun, irrasyonel bir tutkuyla inanan önemli bir kitleyi harekete geçirdiler. Hak ettikleri (veya “tanrı tarafından takdir edilmiş”) konumlarına yönelik gördükleri tehdide ve ısrarlarına yanıt olarak, çılgınca bir Hıristiyan köktencililiği ile birlikte, her türlü kaçık komplo teorilerini kucaklayan, baskıya karşı mücadeleye daha fazla taviz vermenin “Amerika’yı büyük yapan” şeyi yok edeceğine dair ısrarlarıyla kısır bir deliliğe sürüklendiler.

Gerçekler her gün ve binlerce şekilde bu faşist çılgınlıkla birlikte yaşanmamalı diye haykırıyor ve bunu kimse istememeli! Bu faşistlerin kararlı, öldürmeye, meydana getirmeye hazır oldukları toplumda ve dünyada hiçbir onurlu insanın yaşamak istemesine imkan yoktur.

Ocak (2021) ayındaki Yeni Yıl Açıklamamda belirttiğim gibi:

Biden ve Demokratlar, hatalı bir şekilde iddia ettikleri gibi “ülkeyi bir araya getiremezler”, çünkü bu faşistlerle -yani “şikayetleri” beyaz üstünlüğü, erkek üstünlüğü, zenofobi (yabancı düşmanlığı), kuduz Amerikan şovenizmi ve çevrenin sınırsız yağmalanması üzerindeki herhangi bir sınırlamaya karşı fanatik nefrete dayanan ve giderek kelimenin tam anlamıyla kaçıkça ifadelerle kendini gösteren- bu faşistlerle “uzlaşma” olamaz. Bu faşistlerin şartlarıyla ve bütün bunların korkunç getiri ve sonuçlarıyla “uzlaşma” olamaz!

Başkanlık kampanyasının başlarında Biden, bir senatör olarak beyaz üstünlükçü, güneyli ırkçılarla nasıl çalışabildiğiyle övünüyordu! Şimdi hâlâ Cumhuriyetçi Parti’nin bariz beyaz üstünlükçüleri ve düpedüz faşistleriyle birlikte çalışmaya gayret ediyor. Ama ne kadar denerse denesin kendi şartları dışında onunla çalışmaya istekli değiller. İşler eskisi gibi değil ve gerçek şu ki: Yönetici sınıf içindeki ve genel olarak toplumdaki derin bölünmeler yumuşatılamaz. Yalnızca daha derin, daha keskin ve daha düşmanca olacaktır. Açıkça ve derinlemesine anlaşılması gereken temel gerçek şudur:

“Yönetici güçler arasındaki ve daha geniş çaplı olarak toplumdaki bu bölünmeler, yaklaşık 150 yıldır var olan ve her şeyi bir arada tutan çerçevede içinde çözülemez. Köleliğin kaldırılmasına yol açan İç Savaş’ın sona ermesinden kısa bir süre sonra, uzun zamandır kapitalist yönetimin (diktatörlüğün) “normal” aracı olan kapitalist “demokrasi” temelinde çözülemezler.”

Ve

“Bu nadir durum, bu sistemin halk kitleleri üzerindeki hakimiyetini kırmak için daha güçlü bir temel ve daha büyük açılımlar sağlar. Şunu derinlemesine anlamak son derece önemlidir: Bu durum geliştikçe ve egemen sınıf giderek eski şekilde yönetemez hale geldikçe, toplum ve toplumun farklı kesimlerinden halk kitleleri için günlük yaşam, toplumda işlerin “normal” seyrinin sık sık “bozulması” ile giderek daha da huzursuz ve kaotik hale gelebilir.”

“Ve toplumun “normal seyri” şeyleri bir arada tutmakta başarısız oldukça -toplum giderek parçalandıkça- bu durum insanların “işlerin her zaman olduğu gibi” olmasının aslında tek yol olduğu şeklindeki inançlarını da sarsabilir. İnsanları sorgulamaya daha açık hale getirebilir, işlerin nasıl olduğu ve bu şekilde kalmaları gerekip gerekmediği noktasında gerçek anlamda insanları sorgulamak durumunda bırakabilir. Ve eğer devrimci güçler, neler olup bittiğine ve neden olduğuna dair daha derin gerçekliğe ışık tutarak, aslında bu şekilde yaşamının bir alternatifi OLDUĞUNU ortaya koyarak halk içinde açığa çıkarlarsa bunun gerçekleşmesi daha olasıdır.”

Bu, devrimci bir durumun -bu sistemi fiilen yıkmanın mümkün olduğu bir durumun- nasıl hayata geçirilebileceğinin çok önemli bir parçasıdır. Öte yandan, “kendi haline bırakılırsa” -yani, tüm bunların mevcut karakteri ve dinamikleri şu anda olduğu gibi kalırsa- bu durum, onu karakterize eden bölünmeler ve bundan kaynaklanan sonuçlar, neredeyse kesin bir şekilde çok daha korkunç bir şekilde olumsuz olacaktır. Dolayısıyla, tüm bunlar nispeten kısa -haftalar ve aylar olmasa da, on yıllar da değil- “sıkıştırılmış” bir zaman diliminde kökten değiştirilmelidir. Eğer işler daha önce tam olarak patlamamışsa, planlanan 2024 başkanlık seçiminin, faşist Cumhuriyetçilerin toplum üzerinde güç kazanacakları ve gelecekte herhangi bir “iktidar transferi” olasılığına son verecekleri kritik bir odak noktası ve dönüm noktası olması muhtemeldir.

Cumhuriyetçilerin son (2020) başkanlık seçimlerinde başkanlığın Trump’tan çalındığı Büyük Yalanına devam etmesi, oyları bastırma hamleleri ve tüm yönelimleri ile her halükarda, 2024 başkanlık seçimi ile ilgili olarak (olacağı varsayılarak) kabul edecekleri tek sonuç kazanan olarak ilan edilmeleri ve onaylanmalarıdır. Bütün bunlar, iktidara gelmeleriyle sonuçlanmadıkça, hükümette “iktidarın barışçıl aktarımına” hiçbir şekilde izin vermeyeceklerini açıkça ortaya

koymaktadır. Bu ülkede giderek artan sayıda faşist yönelimli insan, sapkın “Amerika’yı yeniden muhteşem yapma” kavramlarının peşinde şiddet kullanmaya hazır durumdadır. Ayrıca Cumhuriyetçilerin önderliği, başka türlü iktidara gelemezlerse buna başvurmaya hazırdır. Halihazırda Kongre üyeleri de dahil olmak üzere seçilmiş Cumhuriyetçi yetkililer, bu türden bir şiddet lehine duyguları kamçılıyor ve şiddete karışan faşist çeteleri destekliyor.

2020 başkanlık seçiminde Trump’ı yenmek ve devirmek mümkündü ve faşist yönetimlerinin daha da sağlamlaşmasını önlemek için taktik bir hamle olarak bunun yapılması önemliydi. Bununla birlikte, bu seçim yenilgisine rağmen, Trump ve destekçileri seçim sonuçlarına ve egemen sınıfların bir kesiminden diğerine “iktidarın barışçıl bir şekilde devredilmesine” karşı iktidarda kalmalarıyla sonuçlanacak bir darbeyi neredeyse başaracaklardı. İşler 2020 seçimlerinde ve hemen sonrasındaki mevcut durumun ötesine geçmiş durumdadır ve hızla ilerlemeye devam ediyor.

Ayrıca, bu sistemin seçim sürecinin kendisi, şu anda acilen ihtiyaç duyulan türden bir temel değişime karşı çalışıyor. Diğer şeylerin yanı sıra, “gerçekçi seçimler”, bu sistemin sınırları içinde mümkün olanla sınırlayarak ve insanları olaylara bu sistemin şartlarına göre bakmaya ve yaklaşmaya koşullandırarak insanların ufkunu daraltmaktadır. Demokratlara oy vermeye devam etmek ve seçim süreci boyunca Cumhuriyetçi-faşistlerin iktidarı ele geçirmesini ve iktidarlarını pekiştirmesini önlemeye çalışmak büyük olasılıkla başarısız olacaktır. Ve daha da temelde, bu gezegendeki milyarlarca insan için ve bir bütün olarak insanlık için korkunç sonuçlarla, şu anda gittikleri feci rotada işlerin devam etmesine katkıda bulunacaktır.

Yeni Yıl Açıklamamda vurguladığım gibi:

“Trump/Pence rejiminin seçim yenilgisi hem bu rejimin temsil ettiği faşizmin yarattığı yakın tehlike ile ilgili olarak hem de daha temelde insanlığın bu kapitalizm-emperyalizm sisteminin dinamiklerine bağlı olmanın bir sonucu olarak giderek daha fazla karşılaştığı potansiyel varoluşsal kriz açısından sadece “biraz zaman kazandırmıştır”. Ancak temel anlamıyla, zaman, insanlık için daha iyi bir gelecek için verilen mücadelenin yanında değildir. Öyleyse zamanın, batağa saplanmış bir umarsız bireyciliği, politik felci, insanlığın geniş kitleleri için sonsuz dehşeti sürdüren ve olayları gerçek bir felaketin eşiğine getiren bu sistemi güçlendiren ve

yanlış yönlendirilen faaliyetlerle boşa harcanmaması gerekir.”

Zaman ve onunla birlikte feci bir sonuca doğru olan mevcut momentum ilerliyor. Halen mevcut olan zaman, özellikle şimdi bu sistem ve onun seçimleri çerçevesinde anlamsız manevralarla heba edilmemelidir. Bu felaketi önleyebilecek ve tüm bunlardan gerçekten olumlu bir şey koparabilecek tek çözüme doğru inşa etmek için bu zaman, gerekli aciliyetle gerçek bir devrim için değerlendirilmelidir.

Bu konuşmanın geri kalanında, bu devrimi fiilen gerçekleştirmenin temelini olması için yapılması gerekenlerden daha ayrıntılı olarak bahsedeceğim; ve bu konuşmanın sonuna doğru, gerçek bir kazanma şansıyla devrim için topyekün mücadeleyi sürdürmenin temel yaklaşımına doğrudan döneceğim. Ancak burada çok önemli bir gerçeğin altını çizmek gerekiyor: **Her şey, en ağır şekilde ezilenlerden ve toplumun tüm kesimlerinden, önce binler, sonra milyonlar halinde baştan ve tutarlı bir şekilde ülke çapında örgütlenmiş, tüm toplumu etkileyecek, halk kitlelerinin olayları nasıl gördüğü ve her kurumun nasıl yanıt vermesi gerektiğiyle ilgili şartları değiştirecek güçlü bir devrimci güç olacak devrimci bir halk ortaya çıkarmaya bağlıdır. Şimdi her şey bu devrimci gücü fiilen öne çıkarmaya ve örgütlemeye odaklanmalıdır.**

Bunu yapmanın temel yolu “Deklarasyon ve Çağrı” metninde belirtilmiştir. Her şeyden önce:

“Yeterince insanın bu devrimi tanımaması ve onunla birlikte olmaması durumunu acilen değiştirmemiz gerekiyor. Bu devrimin ve onun önderliğinin her yerde bilinmesini sağlamalıyız. Evet, gerçek bir yürek gerektiren ve gerçekten olumlu bir fark yaratacak bir şeyi yapmak için çevremizdeki ve ülkenin her yerindeki insanlara bu devrimin bir parçası olun ve bu devrimci önderliği takip edin diyerek meydan okumalı ve onlarla ciddi bir şekilde mücadele yürütmeliyiz. Daha fazla insanı devrim saflarında örgütlemeliyiz.”

Peki, insanları bu devrime örgütlemek için şimdi çalışmak ne anlama geliyor? “Deklarasyon ve Çağrı”nın açıkladığı gibi:

“İnsanları bu devrim için örgütlemek, sadece baskı ve adaletsizliğe karşı protestoların ve isyanların olduğu yerlerde değil, toplumun her yerinde insanları bir araya getirmeyi (gerçek

hayatta ve online ortamda) ve devrim hakkındaki sözleri yaymayı, neden gerçek bir devrimin gerekli olduğunu, böyle bir devrimin neyi içerdiği ve bunun nasıl bir toplumu hedeflediğini aktarmak ve mücadele etmek anlamına gelir. Bu durum, devrime yeni başlayan insanların devrimi örgütleyebilmelerini ve aynısını yapmak için gittikçe daha fazla insanı sürece dahil etmelerini sağlayacaktır. Bu temelde ve giderek daha kuvvetli bir güç olarak birlikte hareket eden devrimin artan safları aracılığıyla, yapılması gerekenleri yapacak pozisyonda olmak için gerekli sayıları sağlamak, örgütlemek ve gerekli gücü oluşturmak mümkün olacaktır.”

“Bu devrimin yönelim ve stratejisini, değerlerini ve hedeflerini benimsemek için insanlarla sıkı bir şekilde mücadele etmeliyiz ve bu devrim için çalışmaya yönlendirmeliyiz. Bu sistem tarafından işlenen suistimaller, vahşetler ve yıkımlarla mücadele etmek için artan sayıları bir araya getirmeliyiz. Tüm bunlardan binlerce ve sonrasında milyonlarca insanı, halka fazlasıyla cehennem yaşatan bu sistemi ortadan kaldırmak için hazırlamalıyız. Büyüyen bu devrimci gücü, bu sisteme ve onun canı uygulayıcılarına karşı koymak, bu kuvvetin gücünü zayıflatmak, toplumdaki tüm “zemini” (siyasi, sosyal ve kültürel durumu ve “atmosferi”) değiştirmek için kullanmalıyız. Bu sistemin insanlar üzerindeki hakimiyetini zayıflatmalı, insanları bu sistemi güçlendirmek ve yaşatmak için hareket etmekten uzaklaştırmalı ve bu devrimin başarıya ulaşması için mümkün olan en iyi koşulları yaratmalıyız.”

Bununla birlikte, şu temel anlayış ve yaklaşımın tutarlı bir şekilde uygulanması gerekir:

“İnsanları devrimde örgütlemeye önemli bir ilke ve yöntem şu anlayıştır: Devrim ciddi bir bağlılık gerektirirken, insanların bağlılık düzeyi herhangi bir verili zamanda, “esas olarak hangi özlemlerin uyandırıldığına veya [onlarda] öne sürüldüğüne ve onların anlamaya başladıkları şeyin gerekli olduğuna karşılık gelecek ve [temellendirilecektir] ve bu taahhüt devrime gerekli ve esaslı bir katkı olarak görmek için insanların kazanılmalarından (evet mücadele yoluyla ve hatta bazen keskin mücadelelerle kazanılmalarından) yola çıkmalıdır. İnsanlar, kolayca gerçekleştirebilecekleri ve devrimi inşa etmeye gerçek bir katkıda bulunurken kendilerini güvende hissettikleri temel görevlerle başlayabilir ve daha fazla deneyim ve daha derin bir anlayış kazandıkça daha fazla sorumluluk almayı öğrenebilirler. Önemli olan, onların başkalarıyla birlikte devrimi inşa etme sürecinin bir parçası olmalarıdır. Bu ilke ve yöntemler

açıkça akılda tutulmalı ve insanların anlayış ve bağlılıkta ilerlemeye devam etmelerini sağlamak için devrime katılımının tüm aşamalarında uygulanmalıdır.” (Bu metin, “Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Nasıl Gerçekten Devrim Yapabiliriz?” konuşmamın II. bölümünden alınmıştır.)

“Deklarasyon ve Çağrı” metninin de açıkça ortaya koyduğu gibi, halk kitlelerini devrime kazanmak için, sadece insanların sürekli maruz kaldığı dehşetlerin kaynağı olan sisteme karşı değil, aynı zamanda canavarca baskıcı ilişkileri ve kokuşmuş değerleriyle bu sistemi ve onun geliştirdiği düşünce biçimlerini fiilen “içselleştiren” ve sürdürmeye hizmet eden insanlar arasındaki düşünme ve eylem biçimlerine karşı da muazzam bir mücadele verilmesi gerekiyor. Bunlar devrim yapmada bu nadir fırsatı değerlendirmek için gerçek bir şansa sahip olmak için acilen ihtiyaç duyulan yeniden kutuplaşmaya karşı işleyen düşünme ve eylem biçimleridir.

“İnsanlık İçin Bilimsel Temelde Umut” yazısında eski Cumhuriyetçi faşist kongre üyesi Steve King’in mevcut kutuplaşmayı karakterize etmesine dikkat çekmiştim. Bir başka iç savaştan çokça bahsedildiğini ve bir tarafın (faşist tarafın) ağır silahlı olduğunu (8 trilyon mermisi olduğunu), diğer tarafın ise (“uyanık” tarafın) hangi tuvaleti kullanacağına karar veremediğini söylemişti. Bu durum, trans bireylere karşı gerçek bir çarpıtma ve kesin bir iftira içeriyor olsa da, faşist Steve King’in bu gözleminde çılgınca bir içgörü ve çok fazla doğruluk var. Ve eğer bu kutuplaşma özünde değişmeden kalırsa, olaylar geliştikçe ve daha da yoğunlaştıkça daha da kötü sonuçları olacaktır.

Bugün özellikle de orta sınıflar arasında bununla oldukça ilgili olan ve bu durumun bir ifadesi olarak yaşananlar, şair Yeats’in sözleriyle halen çok fazla paralellik göstermektedir: “En iyiler tüm inançlardan yoksunken, en kötüler tutkulu bir yoğunlukla doludur.” “Bu bir savaş!” diyenler faşistlerdir. Bu durum, işlerin gidişatının kendileri için tamamen dayanılmaz olduğunu içsel olarak hissedenlerin yaşam tarzlarına ve parçası olmaya değer olduğuna inandıkları bir ülkeye karşı varoluşsal bir tehdit oluşturmaktadır. Ve onların çıldırmış zihinlerine göre, hükümet (veya Demokratların elinde olan veya onlardan güçlü bir şekilde etkilenen bir hükümet) işleri bu yolda sürdürmek için çalışıyor ve bu nedenle tamamen gayri meşrudur. Aynı zamanda, bu faşistlere karşı olan, haklı olarak “onurlu insanlar” denebilecekler arasında çok fazla kayıtsızlık, cehalet

ve umursamazlık durumu var. Hatta inkar durumu devam ediyor. İşlerin gidişatının onların istedikleri gibi olduğuna ya da en azından kendi isteklerine uygun bir şekilde “işlerin yoluna gireceğine” dair fazlasıyla uyuşuk eğilimler barındırıyorlar. Ya da durumun böyle olmadığı kabul edildiği ölçüde (örneğin hızlanan çevresel krizle birlikte), bu durum fazlasıyla bozgunculuğa, sinizme ve edilgenliğe yol açmıştır.

Ancak problemin hepsi bu kadar değil. “İnsanlık İçin Umut” metninde de belirttiğim gibi:

“Bunun göz ardı edemeyeceğimiz bir diğer unsuru, [Steve] King’in tanımladığı şeylerin çoğunun özellikle de ilerici veya sözde “uyanık” orta sınıftan insanlar açısından belirli bir çılgınlıkta geçerli olsa da, daha temel kitlelerden ezilen insanlarla ilgili ve özellikle de gençlerle ilgili başka tür bir sorun var – silahlarını artık birbirlerine çevirip nişan almaları durumu büyük bir sorundur... bu durum gerçek bir devrime yönelik bir hareket inşa ederken kökten dönüştürülmesi gereken bir şeydir.”

Bununla ilgili daha sonra söyleyecek daha çok şeyim olacak. Ancak burada, Capitol’deki 6 Ocak 2021 isyanına ve Trump’ın darbe girişimine katılanlara en azından şimdiye kadar “yumuşak” muamelenin yapıldığına dikkat çekmek önemlidir. Bununla ilgili mahkeme davalarında verilen düşük seviyeli suçlamalar ve hafif cezalar, ayrıca Trump ve diğer üst düzey faşist siyasi şahsiyetleri suçlamak için herhangi bir hamle yapılmamış olması ortadadır. Bu durum, Hitler’in başını çektiği NAZİ faşist hareketinin yükselişiyle birlikte Almanya’da işlerin nasıl yürütüldüğünü akla getiriyor. 1920’lerde Hitler, “Birahane Darbesi” olarak adlandırılan şeye önderlik etti. Gerekli planlama ve destekten yoksun, kötü organize edilmiş bir darbe yoluyla iktidara gelmek için beceriksiz bir girişimdi. Fakat özellikle Hitler’e çok hoşgörölü davranıldı ve bu “Birahane Darbesi” fiilen NAZİ’lerin daha sonra iktidarı ele geçirilmeleri ve herhangi bir etkili muhalefetin ezilmesi ve ardından gelen tüm korkunç NAZİ vahşetiyle iktidarlarını pekiştirmeleri açısından bir prova oldu. (Bu paralellik, 2020 seçimlerinin ardından Trump ve destekçilerinin darbe girişimi ve özellikle 6 Ocak’ta Capitol’ün basılmasıyla ilgili olarak bugün bazı kişilerin öne sürdükleri şeylerde yakalanıyor: “Başarısız bir darbeye ne diyorsunuz? Bir prova!”)

Bu arada, özellikle “uyanık” olduğunu iddia eden insanlar arasında, “bölünmenin diğer tarafında” durum nedir? Açıkça söylemek gerekir ki, “uyanıklık” bir şakaya, berbat bir şakaya

dönüşüyor. Devrimci komünistlerin yükselttiği slogan, **“Uyanık olduğunuzu sanıyorsunuz, ancak uyurgezer bir vaziyette bir kabusun içerisinde doğru yürüyorsunuz.”** çok önemli bir şeyi yakalıyor. Fakat şunu da eklemek gerekir ki, verilmesi gereken gerçek mücadeleden kaçan ve bunu saptıran bu “uyanıklık”, bu mücadelenin yerine “kelime değiştirme” ve “iptal kültürü” ikame etmesiyle fiilen bu kabusun ilerlemesine katkı sağlamaktadır.

Buna gülünç ve çirkin bir örnek, ACLU’nun eski Yüksek Mahkeme Yargıcı Ruth Bader Ginsburg’un bir kadının kürtaj hakkı hakkında yaptığı bir açıklamayı baltalamasıdır: ACLU aslında “kadın” kelimesini “kişi” ile değiştirmiştir (ve “o”yu “onlar/onların” ile değiştirmiştir)! Bu, trans hakları adına aslında kavramsal olarak kadınları silme yönünde daha büyük bir olgunun parçasıdır. Ancak kadın kavramını retorik olarak silmek, bu gerçek dünyada milyarlarca kadının varoluş gerçeğini ve korkunç baskısını silmez ve silemez. Gerçekte yaptığı şey, insanlığın kadın olan yarısına yönelik artan saldırılara ve baskı zincirlerinin daha da sıkılaşmasına karşı acilen ihtiyaç duyulan kitlesel ve militan mücadeleyi baltalamaktır.

ACLU ve geçmişte iyi şeyler yapmış olan diğerleri eğer bu yolda devam ederlerse, şu ana dek yaptıkları, halen yapabilecekleri ve yapmaları gereken birçok iyiliği baltalayacaktır. Bu “uyanık” ve “ilerici” insanlar, terimleri (isimler, zamirler vb.) değiştirmeye odaklanmanın gerçekten dünyayı olumlu yönde değiştirmeye yol açacağına gerçekten inanıyorlar mı? Baskıyı “aracı” olarak adlandırmanın onu daha az baskıcı yaptığına gerçekten inanıyorlar mı? (Örneğin, kadınlar fahişelik ve pornografiye yakalandığında bunları “aracı” olarak adlandırmak, bunu kadınların maruz kaldıkları korkunç baskıdan ve tüm kadınlara verdiği büyük zarardan başka bir şey haline getiriyor mu?)

Ezilen halkların bu kapitalizm-emperyalizm sisteminin egemen kurumlarına ve iktidar yapılarına daha fazla “dahil edilmesinin” gerçekten bu sistemin temelden ve korkunç bir şekilde baskıcı doğasını değiştireceğini mi düşünüyorlar? (İlk Siyahi Başkan... İlk kadın Başkan Yardımcısı... İlk Asyalı... İlk Latin... İlk Gay... İlk Trans... İlk... AYNI SİSTEM!)

Yoksa bu “ilerici” ve “uyanık” insanların derin bir sorun olarak değişim için çalışmaktan vazgeçmeleri ya da bunu hiç düşünmemeleri baskıyı gerçekten sona erdirecek mi?

“Uyanık halk” ile ilgili olarak -ve özellikle tüm “iptal kültürüne” dair - şunu söylemek gerekiyor: Halk kitlelerine acımasızca ve zalimce davranılıyor (hem gerçek hem de mecazi olarak) ve sizler bu dehşetlere hükmedenlerin yüzlerini değiştiriyorsunuz, onayladığınız isim ve zamirleri kullanmayan veya başka bir şekilde sürekli değişen “uyanıklık” standartlarınızı ihlal eden insanlara tükürmekle meşgulsünüz.

Bu durum, *Atılımlar [Breakthroughs]*’daki belirli bir tutum ve yaklaşımın tartışılmasıyla bağlantılıdır: “Gözdağı vermek için poz kesmek”. Bu durum Mao Zedong tarafından (kendisi Çin devriminin lideridir ve 1976’daki ölümüne kadar Çin devrimci bir sosyalist devlettir, Mao’nun alıntılarından oluşan “küçük kırmızı kitabı”, Siyahiler, tüm uluslardan gençler ve ABD’deki diğerleri de dahil olmak üzere dünyanın her yerindeki halklar tarafından geniş çapta okunmuştur) keskin bir şekilde eleştirilmiştir. Mao, “Gözdağı vermek için poz kesmenin düşmana karşı faydasız olduğunu ve halka gerçekten zarar verdiğini” açıkça belirtmiştir. *Atılımlar [Breakthroughs]*’da belirttiğim gibi:

“Bu tür kimlik politikalarının hepsinde sık görülen şey bu yaklaşımların yalnızca bundan korkacak insanlar arasında ‘fayda’ getirecek olmasıdır ve bu şekilde göz korkutmak aslında çok fazla zarar verir. Mao’nun böyle bir şeyin halk içinde büyük zarar getireceğini söylerken kastettiği de budur. İnsanları bilimsel bir gerçeklik anlayışına kavuşturmak ve bununla ilgili yapılması gerekenler yerine korkutmak, yalnızca daha fazla zarar getirir ve gücü gerçekten elinde bulunduranlara karşı da kesinlikle yararsızdır.”

Bununla birlikte, “travma kültürüne” kaptırılan çok fazla insan olduğunu da söylemek gerekir. Birinin el üstünde tuttuğu inançlarına yönelik herhangi bir hakaret, gücendirme veya meydan okumanın gerçek travma olarak kabul edilmesi ve maruz kalınan herhangi bir gerçek travmanın, bireysel “öz-bakıma” odaklanmak için içe dönme motivasyonu haline gelmesi. “İnsanlık İçin Umut” içinde şunu vurguladım:

“Doğrudan baskı ve aşağılamanın korkunç biçimlerinden kaynaklanan travmalar oldukça gerçektir, bunu kimse inkar edemez veya hor göremez - ancak, bireysel açıdan “içe dönme” yerine temel kaynağı ve nedeni kapitalizm-emperyalizm olan her yerdeki bütün vahşetlere bir son vermek için bunun kolektif mücadelenin parçası olacak bir öfke ve kararlılığa

dönüştürülmesi gerekiyor. Ve evet, bu süreç mücadeleyi ve fedakarlığı gerektiriyor. Fakat buna değer ve olması gereken şey de budur.”

Ancak “travma kültürü” ile birlikte -faşistlerin tamamen zıt bir yerden ve tamamen zıt amaçlarla ileri sürdükleri çeşitli şeylerle “örtüşse” de bunu dile getireceğim- “Sert çocuk” kavramına dair çoğu zaman temelsiz, gülünç ve hatta karikatürize referanslar olsa da, çok fazla insanın “yumuşak ahlaklar” olmaya teşvik edilmesi ve şartlandırılması durumu da bir hayli fazladır!

Burada şunu söylemeliyim: Sürekli olarak “güvenli alanların korunmasına ihtiyaç duyan kırılğan varlıklar” olarak mazlum (ya da onların deyimiyle “marjinalleşmiş”) insanlarmış gibi davranan, görünürde “tetikleyici” bir fenomen sonucunda dağılmaya hazır “uyanık halktan” bıkkınlık geldi. Ve ne zamandan beri üniversiteler ve diğer kurumlar şu ya da bu tür fiziksel şiddetten ve açıkça tehdit eden veya açıkça aşağılayıcı sözlü saldırılardan değil, aynı zamanda sizi rahatsız eden fikirlerden, ifadelerden vb. “güvenli” olduğunuz yerler oldu? Böylesi durumlarda dağılma tehlikesiyle karşı karşıyaysanız, bu durumda “dünyayı nasıl değiştireceksiniz”? Yine, “İnsanlık İçin Umut” içinde belirtildiği üzere:

“Gerçek bir baskıyla ve bu baskının güçlü destekçileri ile yüzleşen her gerçek mücadelenin, fiziksel açıdan saldırıya uğramak da dahil olmak üzere, fedakarlık yapmakla karşılaşmak durumunda kalacağıdır. Ve eğer küçük güvenli alanlar oluşturacağınızı ve bunun bir şekilde toplumda belirli bir değişime yönlendireceğini düşünüyorsanız, bu durumda siz tamamen illüzyona ve hayale kapılmışsınız demektir.”

Meseleye ek olarak, bu duruma genellikle bu şemaya göre “marjinalleştirilmiş” olanları değil, “ayrıcalıklı” bir statüye sahip olan diğerlerini bir kenara bırakma ve susturma girişimleri eşlik etmektedir. Bunların hepsi son derece vizyonsuz görüşlerin bir ifadesidir. “Düşmanı”, buradaki kitlelerin ve kelimenin tam anlamıyla dünya çapında milyarlarca insanın maruz kaldığı korkunç sömürü ve baskıyı somutlaştıran ve uygulayan kapitalizm-emperyalizm sistemi, onun temel ilişkileri, otorite ve iktidar kurumları yerine, daha fazla “ayrıcalığa” sahip olabilecek insanlar olarak tanımlamaya yönelik belirgin bir eğilim.

Burada yine Mao’nun gözdağı vermek için poz kesme konusundaki -bunun gerçek düşmana karşı faydasız olduğu ve halk arasında gerçek zararlara yol açtığı- noktasına geri dönüyoruz.

Bütün bunlar, bir burjuva (ya da küçük-burjuva) bakış açısı ve özelemlerinden kaynaklanan güçlerin etkisini temsil eder. Yani bu korkunç baskı sistemi içinde kendilerine (ve belki de kendileri gibi bazılarına) daha iyi bir konum kazandıracak bir yeniden düzenleme arayışına ve bu hedef çerçevesinde ve bunun hizmetinde adaletsizliğe karşı muhalefeti zorlamaya çalışmayı temsil eder.

Dolayısıyla, bir kez daha, tüm bunları akılda tutarak ve toplumun geneli açısından, derinden ve acilen ihtiyaç duyulan şey devrim için *yeniden kutuplaştırmadır*. Bu sistemi şu ya da bu biçimde sürdürmeye ve uygulamaya çalışan egemen güçler arasındaki bölünmede her iki tarafın desteğinden giderek artan sayıda insanı kazanmak, halk kitleleri için çıkmaz, çözüm olmayan şeyleri, ölümcül yanılsamaları ve kendine hizmet eden çeşitli hedefleri teşvik edenlerden uzaklaştırmak.

Bu durum, devrim için üç koşuldan ilkinde bizi geri götürür. **Yani egemen güçler arasındaki derin bölünmelere ve daha özel olarak, egemen güçler arasındaki çatışmaların giderek daha derin ve keskin hale gelmesiyle birlikte, halk kitlelerinin baskıcı egemenlerin bir tarafının ya da diğerinin yanında kalarak yanıt vermemesi gerektiği durumuna. Bu sistemin baskıcı egemenliğini sürdürmeye ve güçlendirmeye hizmet eden şekillerde hareket ederek değil, bu durumdan devrim için güçler oluşturmak için yararlanmaya.**

Mevcut kutuplaşmayla bağlantılı birçok kötü şeyin olduğu ve gidişatın her şeyin yolunda gitmediği doğrudur ve bu gerçekten korkunç bir şeye yol açabilir; fakat aynı zamanda bundan gerçekten olumlu bir şey çıkarmamızın -bu sisteme son vermek ve çok daha iyi bir şeyi meydana getirmek için devrimin- mümkünlüğü çok önemlidir ve doğrudur. Ancak bu durum bir kez daha mevcut durumu ve şeylerin mevcut yörüngesini oldukları gibi tanımayı gerektirir, ve bununla ilgili derin risklerle orantılı bir şekilde ve düzeyde yanıt vermeyi gerektirir. Tüm bu sistemden kurtulmak ve onu kökten farklı ve çok daha iyi bir şeyle değiştirmek amacıyla acilen bir şeyleri değiştirmek için harekete geçmeyi gerektirir.

Gerçek şu ki, egemen sınıfın Cumhuriyetçi Parti tarafından temsil edilen ve onun içinde yoğunlaşan faşist kesimi, faşist yönetimi elde etmek ve pekiştirmek için aktif ve agresif bir

şekilde “iki yönlü” bir harekete girişiyor. Bu “iki uç” şunlardır: seçim sürecini ve kilit hükümet kurumlarını yozlaştırmak ve kontrol etmek; ve şiddet içeren çetelerin harekete geçirilmesi de dahil olmak üzere şiddet tehdidi ve kullanımı. Bu faşistler şimdilik esas olarak birincisine, ancak buna “eşlik” etmesi açısından ikincisine (şiddete) güveniyorlar; eğer onlar için gerekli görüldüğü takdirde bu onların ana araçları haline gelebilir. Her halükarda, eğer başarılı olurlarsa, hükümetin tüm gücü -başkanlığın yürütme yetkisi, mahkemeler ve hukuki aygıt, hapishaneler, ayrıca polis ve ordu dahil- faşist yönetime karşı her türlü etkili muhalefeti ezmek ve Amerika’yı mitolojik “büyüklüğüne” “geri getirme” programını, saldırgan beyaz üstünlüğü, kaba ve acımasız erkek egemenliği ve LGBT bireylere karşı düşmanlık ve yabancı düşmanlığı (yabancılara ve göçmenlere, özellikle de Trump’ın kötü şöhretli bir şekilde “bok çukuru ülkeler” olarak adlandırdığı ülkelerden gelenlere karşı zulüm ve nefret temelinde zorla dayatılması), Amerikan egemenliğinin ve “batı medeniyetinin üstünlüğünün” güçlü iddiaları ve şovenist borazanlarının yanı sıra bilimin ve bilimsel yöntemin, özellikle de çevrenin ve ayrıca halkların sınırsız yağmalanmasına müdahale edeceği durumlarda kasıtlı olarak reddedilmesi için kullanılacaktır.

Faşistlerin doğası, amaçları ve eylemleri göz önüne alındığında, gerçek bir iç savaş olasılığı mevcuttur. Ancak egemen sınıfın “ana akım” kesiminin (Demokrat Parti ve MSNBC, New York Times ve CNN gibi medya tarafından temsil edildiği üzere) doğası, amaçları ve eylemleri ve farklı kesimlerden gelenlerle mevcut durum göz önüne alındığında. Egemen sınıfın bu “ana akım” kesimini desteklemeye ve siyasi olarak arkasında toplanmaya eğilimli olanlar düşünüldüğünde, faşistlerin bir iç savaş olmadan da bu faşist güç konsolidasyonunu takip edecek tüm korkunç sonuçlarla iktidarı elde etmeleri ve pekiştirmeleri mümkündür. Ya da “Deklarasyon ve Çağrı” metninde vurgulandığı gibi, tek taraflı bir iç savaşa varacak şekilde, bu faşistler Siyahileri ve diğer etnisitelerden halkları, “yasadışı göçmenler” de dahil olmak üzere “küstah kadınları”, “geleneksel” cinsel ilişkilere ve toplumsal cinsiyet ilişkilerine ve “normlarına” uymayan nefret ettikleri kişileri katledebilirler.

Her halükarda, bu faşistlerin -gerektiği kadar şiddetle- toplumun herhangi bir yerinde, korkunç hedeflerini gerçekleştirmelerinin önünde duran herkesi ve her şeyi ezmeye kararlı oldukları çok ciddi bir gerçektir. Bu durum, “Deklarasyon ve Çağrı”nın söylediklerine bir ünlem işareti koyar:

“Bu durumun kökten değişmesi için, bu faşistleri yenmeye ve bu faşistleri yetiştiren tüm bu sistemden ve sürekli olarak işlenen diğer dehşetlerden kurtulmanın bir parçası olarak yapmaya kitleleri hazırlamak gerekiyor.”

Demokratlar asla bu faşistlerle savaşmaları gerektiği şekilde savaşamayacaklar ve asla savaşmayacaklar, çünkü bu durum sistemin gerçek doğasına girmeyi ve bu faşistlerin, ne kadar grotesk olsalar da, içinde bulundukları gerçeği ortaya çıkarmayı gerektiriyor. Bu durum Demokratların kendilerinin de bir ifadesi olduğu ve sürdürmek için çalıştıkları sistemin grotesk bir ifadesidir. En temelde: Maksat ve amaç, bir yüzyıldan fazla bir süredir işleyen bu korkunç kapitalizm-emperyalizm sisteminin bir şekilde “normal” yoluna döndürme yönelimi ile, kendi başına bir amaç olarak bu faşistleri basitçe yenmek olamaz.

Bu dönem, toplumu kimin yöneteceği açısından adaletsizliğe karşı savaşanların amacının köleliği ortadan kaldırmak olduğu, tek olası sonucun merkezde kuzeyde yükselen kapitalist sınıfın egemenliğinin pekişmesi ve güçlenmesi olan 1860’lardaki İç Savaş zamanı değildir. O dönemler artık çoktan geçti. Dünya çapında bir sömürü ve baskı sistemine, kapitalizm-emperyalizme dönüşen bu kapitalizm sisteminin miadı çoktan dolmuştur. Son kullanma tarihi çoktan geçmiş, olumlu bir rol oynayabileceği herhangi bir koşul çoktan geçip gitmiştir. Şimdi hedef tam da bu kapitalizm-emperyalizm sisteminden kurtulmak olmalıdır.

Yeni bir iç savaşın karakteri, ülkenin bir coğrafi bölümünün, güney Konfederasyonun ayrılmaya ve bu bölgede ayrı bir ülke kurmaya çalıştığı önceki 1861-65 iç savaşından önemli ölçüde farklı özelliklere sahip olacaktır. Bugün, faşizmin halk içindeki güçleri yine Güney’de ve ülke genelindeki kırsal alanlarda yoğunlaşmıştır; ancak Güney’de ve ülke genelinde, bu faşizme karşı çıkan nüfus kesimleriyle coğrafi olarak yakından bağlantılılar. Herhangi bir yeni iç savaş, ülke çapında birbirine yakın olan -gerçek anlamda coğrafi olarak iç içe geçmiş- karşıt güçler arasında çıkacaktır. Bunun, böylesi bir iç savaşın olumlu tarafında yer alan halklar için hem avantajları hem de dezavantajları olacaktır ve bu iç savaşla mücadele yaklaşımlarında bu özelliğin dikkate alınması gerekecektir.

(Ana akım medyada sürekli olarak sunulan “Kırmızı Eyaletler/Mavi Eyaletler” resmi, ülkedeki coğrafi ve siyasi bölünmeler açısından oldukça yanıltıcıdır. Halkın hangi kesimlerinin fiilen

mevcut eyaletler içinde nerede ve hangi sayılarda yoğunlaştığının ve nüfus konsantrasyonunun doğru bir resmini sunmaz. Özellikle önemli olan, bu ülkedeki insanların bir bütün olarak şehir içi merkezlerin etrafındaki banliyöler de dahil olmak üzere kentsel alanlarda yoğunlaşmasını ve özellikle bu şehir merkezlerinde ezilen halk kitlelerinin yoğunlaşmasını küçümser. Kentsel alanlarda çok sayıda insan arasında var olan faşistlere karşı güçlü muhalefeti önemsiz gösterir. Şeylerin bu ana akım sunumu, tek olasılığın bu kapitalizm-emperyalizm sisteminin devamı olduğu ve tek seçeneğin bu sistemin yönetici sınıfını temsil eden iki parti arasında olduğu duygusunu pekiştirmek içindir: “Kırmızı” Cumhuriyetçi Parti veya “Mavi” Demokrat Parti. Bu arada, tarihsel olarak komünizmle ilişkilendirilen kırmızı rengin, faşist Cumhuriyetçi Parti ile birlikte “kendilerine maledilmesi durumu” iğrenç bir şeydir!)

Faşistlere karşı olanlar arasındaki mevcut kutuplaşma olumlu yönde bile olsa ihtiyaç duyulan şey değildir ve bu zamanların derin ve acil meydan okumasını karşılamayacaktır. Bu konuşmada tartışılan nedenlerden dolayı, bu faşistlerin Demokratların, nesiller boyu bu ülkedeki “demokratik” kapitalist yönetimin “normlarının” şartlarına göre gerçekleşecek gerçek ve kalıcı bir yenilgisi diye bir şey söz konusu olamaz. Temelde, sadece bu ülkede değil, tüm dünyada halk kitlelerinin çıkarına olacak bu sistem altında buna bir çözüm yoktur. Bir kez daha acilen ihtiyaç duyulan şey, bugün var olandan çok farklı bir kutuplaşma ve devrim için bir *yeniden kutuplaştırmadır*.

Ve bir kez daha -bu konuda mutlak olmamakla birlikte- bu yeniden kutuplaştırmının başarılması gereken sınırlı bir zaman çerçevesi vardır. Cumhuriyetçi Parti’nin faşist saldırısı ve tabanının daha da agresif ve güçlü hale gelmesiyle birlikte eğer işler olduğu gibi devam ederse, o zaman “iki yönlü saldırılarının” başarılı olması, eyalet hükümetleri ve federal hükümetin kilit bölümleri aracılığıyla, özellikle de mahkemelerle ve bir bütün olarak ülkenin kontrolünü yeniden kazanmak ve pekiştirmek, faşist programlarını uygulamak için bir intikamla ilerlemeleri ve her türlü etkili muhalefeti gerektiği kadar şiddetle bastırmak için zorunlu kalacakları değişiklikleri uygulamaları oldukça muhtemeldir.

Bu durumun aciliyeti -yeniden kutuplaştırmaya ve devrime duyulan acil ihtiyaç- açıkça anlaşılmalı ve güçlü bir şekilde halk kitlelerine iletilmelidir. Bu durum aşırıya kaçmadan, ikna

edici bir şekilde yapılmalıdır (kritik durumu ve acil riskleri anlatmak için şamataya gerek yoktur). Bu sistemin sürekli olarak gerçekleştirdiği korkunç adaletsizliklere ve vahşetlere karşı ayaklanmada halkla birlik olmak ve kökten farklı ve özgürleştirici bir alternatifin olasılığını sürekli olarak yaşatmak son derece önemli olmakla birlikte, bir kez daha vurgulanması gerekir: İnsanları, aslında onları bu sisteme zincirleyen düşünce ve davranış biçimlerinden koparmak ve şu veya bu şekilde bu sistemin devamına katkıda bulunmak için yılmaksızın bir mücadele vermek gerekir.

Kadercilik ve yenilgiyi kabul etme durumu -insanlığın şu anda karşı karşıya olduğu korkunç durumu ve kasvetli geleceği değiştirmek için hiçbir şey yapılamayacağı, hiçbir olumlu radikal değişimin mümkün olmadığı inancı- bu düşünce biçiminin kendisi, hem keskin bir mücadele yoluyla hem de kökten farklı ve daha iyi bir dünya olasılığını canlandırarak ve yaygınlaştırarak, gerçek dünyaya bilimsel, materyalist bir yaklaşım ve anlayışa dayanan devrim yoluyla yenilmeli, pozitif radikal dönüşümü için gerçek bir olasılıkla bunun üstesinden gelinmelidir. Etraflı -ve hepsinden öte, temel kitleler açısından, bu devrimin bel kemiği olması gereken dehşet acılar içindeki ezilen halklar açısından- bu yenilgiyi kabul etme durumunun üstesinden gelmek ve gerekli yeniden kutuplaşmayı sağlamak, karşı karşıya olduğumuz duruma ve fiili duruma ilişkin artan sayıda bilimsel anlayış kazanmak için halk arasındaki şiddetli ideolojik mücadelenin güçlü bir bileşimi yoluyla gerçekleştirilmelidir ve çözüm yalnızca bu baskıcı sisteme karşı kararlı direnişle birlikte başarılabilir. Bunların tümü, devrim için gerekli olan güçlerin oluşturulmasına ve siyasi uyumun yaratılmasına katkıda bulunmaya yönlendirilmelidir.

Halk kitlelerinin acilen bu devrime ihtiyacı varken, şu anda büyük çoğunluğunun oldukça yanlış düşündüğü fazlasıyla doğrudur. Lafı dolandırmadan söylemek gerekirse, aslında hiçbir bok bilmiyorlar ve akılları kışlarına kaçmış durumda! Bunun kökten değiştirilmesi gerekiyor, ve bu gerçekleştirilebilir, fakat muazzam miktarda keskin bir mücadeleyle gerçekleştirilebilir. Daha önce de söylediğim gibi (“Nadir Zaman” içinde):

“Devrime duyulan derin ihtiyacı -ve böylesi bir zamanda gerçekten devrim yapmak için nadir olan bu mümkünlüğü- tanıyan herkesin, gittikçe daha fazla insanı kazanmak için yorulmak bilmeden zaman zaman şiddetli bir mücadele verme, bu sistemin sınırlayıcı ve alçaltıcı

koşullarından radikal bir kopuş gerçekleştirme ve “Deklarasyon ve Çağrı” metninde ileri sürülen devrimci yönelimi ve motivasyonu benimseyerek eyleme geçme sorumluluğu vardır.

Bu sistem yaşamaya değer bir dünya için her türlü umudu daha da kararlı bir şekilde yok etmek için hareket ederken, “kendi şeridinizde kalmak” ve “kendi başına gitmek” yerine, insanların daha büyük resme bakmaları, insanlık ve çok daha iyi bir dünya olasılığı için daha büyük çıkarlara odaklanmaları ve bunu gerçeğe dönüştürmek için hareket etmeleri gerekiyor.

İşlerin yolunda gitmesi için mazeretler bulmak, devrimden ayrı durmak (hatta kötü sözler söylemek) yerine, insanların bu devrime katılmaları ve çok daha iyi bir şeyi var etmenin parçası olmak için nadir bulunan fırsatı çöpe atmamaları gerekiyor.

Bireysel hüsrân eylemleriyle saldırmak veya başarılı olma şansı olmayan küçük-izole güçlerle bu sistemi ele geçirme girişimleri yerine, insanların öfkelerini ve adaletsizliğe duydukları nefreti, bunu başarabilecek, bu sistemi yenmek ve gerçek bir devrim yapmak için gerçek bir şansa sahip olacak milyonların oluşturacağı bir hareket şeklinde inşa etmeye dökmeleri gerekiyor.

Birbirleriyle savaşmak ve öldürmek yerine, insanların şimdi yapması gereken şey, birbirlerini savunmaları, her türlü haksız şiddete karşı çıkmak, kimseye saldırıda bulunmamak, fakat aynı zamanda polisin veya “sivil” faşist haydutların halkı haksız yere taciz etmesine ve katletmesine de izin vermemek için birleşmektir. Ve insanların bunu, devrim için bir güç oluşturmanın parçası olarak yapması gerekiyor.

İnsanların birbirine sövüp sayması ve “kimlikler” ile bölünmesi yerine, toplumun her kesiminden, zulme ve adaletsizliğe karşı birlik olabilecek herkesi bu zulmün ve adaletsizliğin kaynağı olan bu sisteme karşı birleştirme amacıyla çalışmalıdır.

Demokrat eşeğinin kuyruğuna takılmak yerine -bu sistemin “normal prosedürlerine” güvenerek ve her geçen gün derinleşen “bölünmeleri iyileştirmeye” mahkûm çabalara dayanarak, bu korkunç sistemi devam ettirme ve büyüyen faşist tehlikeyle başa çıkma girişimleri yerine- insanların acilen ihtiyaç duyulan devrim için çalışması ve bunun bir parçası olarak faşist tehlikeyle baş etmesi gerekiyor.”

Bugünkü durumun büyük bir kısmı bireycilik meselesidir. Diğer insanlar ve bir bütün olarak insanlık üzerindeki etkisinden bağımsız olarak “kendini düşünme” durumu. Bu zamanda bu toplumda aşırı biçimlerde teşvik edilir ve ifade edilir, genellikle bu dünyada daha iyi bir şey için umudun eksikliği ile birleşir ve bununla iç içe geçer. Yine “İnsanlık İçin Bilimsel Temelde Umut”tan:

“Bu dünyada daha iyi bir yaşam için gerçek bir umudun eksikliği, ülkenin gettoları ve barriolarında yoğunlaşan, işkence odası şeklindeki cezaevlerinden taşan gençler de dahil olmak üzere, insanlık kitleleri açısından ezici, boğucu ve derinden yaralayan ağır bir zincirdir. Ve bu toplumda teşvik edilen aşırı bireycilik ve “ben” kavramına saplantı derecesinde odaklanma durumu, insanların sistemin dar ve kısıtlayıcı sınırlarının ve oldukça gerçek dehşetlerinin ötesine geçmelerini ve kökten farklı ve daha iyi bir dünyanın mümkünlüğünü fark etmelerini engelliyor, insanların görüşünü kısıtlayan perdeleri güçlendiriyor.”

Diğer olumsuz eğilimlerin yanı sıra, insanlarda dünyanın onarılamayacak kadar berbat olduğu ve işlerin cehenneme gitmeye devam edeceği duygusu var. Bu durum, onları çok geç olmadan, kendileri için alabileceklerini şimdi almaya çalışmaya yönlendiriyor. Yani insanların umuda ihtiyacı var, şişirme şeylere değil, dünyayı olduğu gibi anlamak için bilimsel bir yöneme ve yaklaşıma ve onu kökten farklı ve çok daha iyi bir dünyayı var etmek için gerçek bir devrim yoluyla değiştirme olasılığına dayanan gerçek bir umuda ihtiyaçları var. Yazmış olduğum *Kuzey Amerika’da Yeni Sosyalist Cumhuriyet İçin Anayasa* içinde ortaya konan, kökten farklı ve özgürleştirici bir toplum için bilimsel temelli kapsamlı bir vizyona ve somut bir plana ihtiyaçları var.

Gerçekliği anlamak için temel bir yaklaşıma ve onu kökten değiştirmenin temeline ve mümkünlüğüne ihtiyaçları var; bu mesele aşağıda yoğunlaşmış şekilde yer almaktadır:

“İnsanların içinde yaşadığı toplumları karakterize eden sistemler tarihsel olarak evrimleşmiştir. Bu, insan toplumundaki değişikliklerin, o toplumda zaten var olanı dönüştürmeye, herhangi bir verili zamanda geliştirilmiş olan üretici güçlerin temeline [toprak ve hammaddeler, fabrikalar ve diğer üretim tesisleri, makineler ve diğer teknolojiler ile bilgi ve yetenekleriyle insanlara] dayandığı ve yalnızca bu temele dayanabileceği anlamına gelir.

Ve hatta devrimci değişiklikler -bir sistemden diğerine radikal bir sıçrama- ancak var olanı dönüştürme temelinde ilerleyebilir. Bu, toplumun nasıl “olması gerektiği” eğer bu fikirlerin veya kavramların mevcut gerçeklikte hiçbir temeli yoksa düşünce veya fikirler üreterek yapılamaz.

Anlaşılması gereken çok önemli şey, bu gezegendeki milyarlarca insanın insana yaraşır, insana yakışır bir yaşam için gerekli araçlara sahip olmasını sağlayacak temelin artık mevcut olmasıdır. Sadece maddi olarak değil, sosyal, entelektüel ve kültürel olarak da sürekli zenginleşen bir yaşam. Ancak aynı zamanda, bu kapitalizm-emperyalizm sisteminin egemenliği altında insan toplumunun gelişme şekli, dünyada milyarlarca insanın korkunç baskı ve sefalet koşullarında yaşadığı, son derece “dengesiz” bir dünyaya yol açmıştır. Üçüncü Dünya’da her yıl milyonlarca çocuk açlıktan ve önlenemez hastalıklardan ölüyor...

Tüm bunların ötesine geçmek için maddi temeli fiilen sağlayan, kapitalist-emperyalist sistem altında geliştirilen üretici güçlerdir. Fakat aynı zamanda, bunu gerçeğe dönüştürmenin önündeki doğrudan engel, dünyanın her yerindeki halk kitleleri ve genel olarak insanlık üzerinde bir zincir olan, sömürücü üretim ilişkilerine dayalı üretim tarzıyla bu sistemdir.”

Bu aktarılan “Dünya Neden Böylesine Berbat Durumda ve Bunu Radikal Olarak Değiştirmek İçin Ne Yapılabilir? – Temel Bir Bilimsel Anlayış” makalesi içindendir. O yazıda da belirttiğim gibi: Şu anda halk kitlelerinin koşulları ile gerçekte mümkün olan arasındaki bu çelişkinin çözümü -bu kitlelerin ve nihayetinde tüm insanlığın çıkarına olan tek çözüm- devrim yoluyla bu sistemi devirmek ve bunu komünist bir dünyaya giden yolda sosyalist bir sistemle değiştirmektir. Bu temel anlayışı insanlara ulaştırmak, bilimsel bir temel üzerinde gerçekten umuda sahip olmaları açısından çok önemlidir.

Ancak gerçek şu ki, birçokları arasında sadece umut eksikliği değil, dünyanın neden bu kadar berbat olduğunu anlamak için ve bunu gerçekten değiştirmek için ne yapılması gerektiğine dair aynı zamanda arayış eksikliği de var. Bu durumun tam anlamıyla ölüm kalım meselesi hakkında geniş bir tartışmanın teşvik edilmesi ve şu büyük soru üzerinde muazzam bir mücadelenin teşvik edilmesi yoluyla güçlü ve derin bir şekilde sorgulanması gerekiyor: İnsanlığın karşı karşıya olduğu temel sorun nedir ve çözüm nedir? Ya da temel terimlerle ifade edersek, reforma karşı devrim, bu sistem içinde çalışmak ya da onu devirmek ve onu kökten farklı bir

sistemle değiştirmek. Bu mesele acilen ele alınmalı, öğrenciler, akademisyenler, diğer aydınlar, sanat ve mesleklerle uğraşan kişiler, ayrıca sınırlı bir örgün eğitime sahip kişiler de dahil toplumun her kesiminden insanlar arasında şiddetle tartışılmalı ve bu doğrultuda mücadele yürütölmelidir. Bu kesimlerin hepsi bu hayati ve acil meselelerle ciddi şekilde ilgilenebilir ve ilgilenmeleri gereklidir.

Arayış eksikliği meselesine geri dönecek olursak: Bu mesele birçok durumda, körü körüne ve gamsız bir şekilde kayıtsız ya da şiddetli bir şekilde zehirli olan kendi içine kapanık bireycilikle bağlantılıdır. Bir kez daha “İnsanlık İçin Umut” dosyasından aktarırsak:

“Bireycilik, insanları bu sistemin sürekli olarak getirdiği dehşetlerin gerçekliğini ve derinliğini fark etmekten ve tüm bunları kaynağında ortadan kaldırmak ve kökünden sökmek için başkalarıyla birlikte harekete geçmenin acil gereğini kabul etmekten alıkoymakta büyük rol oynayan olumsuz eğilimlerin çoğunda önemli bir faktör ve “birleştirici unsur” durumundadır.”

Ve

“İnsanlığın bir bütün olarak korkunç acılar çekmesi ve insanlığın karşı karşıya olduğu acil zorluklar, kapitalizm-emperyalizm sisteminin çevreyi tahrip etmesi, bununla birlikte nükleer felaket tehlikesinin bütün insanlık için varoluşsal bir tehdit oluşturmasının devamlı olarak artması bugün akut bir şekilde ifadesini bulmaktadır – bütün bunlar her bir bireyin kendi belirli bireysel çıkarlarını izlemesi ile ne ciddi şekilde tespit edilebilir ne de gerçekten çözülebilir, ve işin aslı şu ki, insanların bu şekilde davranmaya devam etmesi gerekli olan çözümleri getirme noktasında büyük bir engel teşkil etmeye devam ediyor.”

Bu bireycilik, çok önemli ölçüde asalaklığa dayanmaktadır. Yani emperyalist gıda zincirinin tepesinde yer alan bu ülkede yaşamak, dünya çapında milyonlarca ve milyarlarca insanın sömürölmesinden ve sefaletinden çıkar sağlamak. Bu durum, yalnızca bu ülkede gerçekten varlıklı olan kesim için değil, aynı zamanda günü, haftayı veya ayı geçirmek için çabalayan çok sayıda insan için de geçerlidir: Özellikle onlar için bir tür üstesinden gelmek için mücadele etmek durumunda oldukları ve aynı zamanda emperyalist asalaklıktan bir dereceye kadar yararlanmanın zehirli bileşeni durumundadır. Tüm bunların etkisi, daha büyük dünyada olup bitenleri görmezden gelmeyi mümkün kılmakta ve/veya gerekli göstermektir. Ancak gerçekte,

bu daha büyük dünyada neler olup bittiğini görmezden gelmek, bununla yüzleşmemek ve radikal bir şekilde dönüştürmede başarısız olmanın sonuçlarından kaçınmaktır ve giderek daha fazla böyle olacaktır.

Evet doğru: YOLO (“Yalnızca Bir Kez Yaşarsın” ifadesinin İngilizce kısaltmasıdır - Ç.N.). Ama sadece bir kez yaşadığına göre, o halde bunu bir şey olarak, kendinden çok daha büyük bir şey olarak yaşamalısın: Tüm mazlum halkları özgürleştirecek ve tüm insanlık için yepyeni bir özgürlük ve yaşam ufkuyla bir anlam ifade edecek yeni bir günü getirecek tarihi bir devrimin parçası olmak, halen içinde yaşamak durumunda kaldığımız şu anda mümkün olanın çok ötesine geçmek, bu gezegendeki milyarlarca insanı insana layık bir yaşamdan mahrum eden ve genç nesillere layık bir geleceği ya da herhangi bir geleceği içermeyen bir sistemin canavarlığı altında yaşamalarının ötesine geçmek.

Asalak bireyciliğe, doğrudan, keskin bir şekilde ve derinden meydan okunması gerekiyor, çünkü bu durum insanların yaşadığı derin ve hızlanan krize ve potansiyel felakete yanıt arayanların önünde büyük bir engeldir. Sadece bu ülkede değil, bir bütün olarak dünyada (bunu tanısalar da tanımasalar da, kabul etseler de etmeseler de) bu durumla karşı karşıyayız. Ve bu bireycilik, insanların, devam eden tüm bu çılgınlıktan olumlu bir şeyler çıkarmak için devrimci bir güç olarak birlikte hareket etmelerini engelliyor.

Hem acil hem de genel stratejik açıdan, bu asalak bireyciliğe meydan okumakla fazlasıyla bağlantılı olarak Amerikan şovenizmine -Amerika’nın ve Amerikalıların herkesten daha iyi ve daha önemli olduklarına dair iğrenç fikre- karşı ciddi, kararlı ve amansız bir mücadele yürütülmelidir. Daha önce de belirttiğim gibi, bu iğrenç düşünce bu ülkedeki geniş kesimlere, hatta mazlumlara bile bulaşan bir zehirdir; ve halk kitleleri bu Amerikan şovenizminden kopmadıkça, mevcut gidişata olumlu ve devrimci bir çözüm getirilemez. Bu Amerikan şovenizminin temel ve en çirkin tezahürlerinden biri, çok sayıda “ilerici” ve “uyanık” insan arasında bile ABD ordusuna verilen mide bulandırıcı destektir. Tüm bu mide bulandırıcı “hizmetleriniz için teşekkür ederiz” sözüyle birlikte kendini gösterir, yani dünyadaki en sömürücü, baskıcı ve yıkıcı toplumsal gücün çıkarlarını ve hedeflerini uygulamak için korkunç savaş suçları ve insanlığa karşı suçlardan oluşan ABD kapitalist-emperyalizmine bir “hizmetin”.

Bununla mücadele etmek ve insanları bunu kabul etmemeleri ve buna karşı çıkmaları için kazanmak -toplumun tüm kesimleri arasında- acilen ihtiyaç duyulan devrimi inşa etmek ve sonrasında devrimi devam ettirebilmek için şimdiden çok önemlidir ve bunun kesin stratejik sonuçları vardır.

Bu yüzden insanların sarsılarak gerçeğe -bu kapitalizm-emperyalizm sisteminin gerçekliğine, işler bu yolda devam ederse korkunç sonuçlar doğuracak şu anda işlerin nereye gittiği gerçeğine- ve gerçek bir devrim yoluyla bundan olumlu bir şeyler çıkarma olasılığının ve acil ihtiyacının gerçekliğine yönelik uyandırılmaları gerekiyor. Acımasızca ezilenler de dahil olmak üzere, insanlarla verilmesi gereken doğrudan ve çetin mücadelenin bir diğer önemli boyutu, Yeni Yıl Açıklamamın 3. kısmında ele alınmaktadır:

“Militan ataerkillik ile faşizm arasındaki güçlü bağlantı göz önüne alındığında; açık beyaz üstünlüğüne rağmen bazı Siyahi ve Latino erkeklerin (açıkça bir azınlık olsalar da) Trump’ı destekleme durumuna çekilmeleri şaşırtıcı değildir (Bu durum, özellikle rap müziğinde yer alan veya öne çıkan bazı kişileri içerir. Rap ve Hip Hop müzikte genel olarak olumlu güçler ve unsurlar varken, giderek daha fazla tanıtılan şey şunlarla dolu bir kültürdür: Kadınların aşağılamasının egemen olmasını bir kenara bırakalım, Trump’ın tanımlayıcı “niteliklerinden” biri olan dolandırıcı gangsterlik türüne olan hayranlık da egemendir). Ayrıca kayda değer sayıda kadının (çoğunlukla beyaz kadınlar fakat aynı zamanda bazı Latinolar ve diğer beyaz olmayan kadınların) bu faşizme kapılması şaşırtıcı değildir, zira ezilenlerin kendilerini ezen “gelenek zincirlerine” yapışması olgusu ne yazık ki çok yaygındır. “

Çok sayıda Siyahi ve Latino erkeğinin “maço” saçmalıklarına karşı kararlı bir mücadele verilmelidir. Yanlış türden bir “savaşçı zihniyet”, aynı zamanda çok sayıda Amerikan yerlisi erkeği açısından, açıkçası sapkın bir şey olan Amerika’daki bu yerli halklara karşı soykırım gerçekleştiren aynı ABD ordusunun bir parçası olmaktan gurur duymalarıyla ve kendi özel yöntemleriyle tamamen hatalı bir şekilde bunu kabul etmeleriyle karakterize olmaktadır. Ayrıca, insanlığın diğer yarısı olan kadınlar arasında, nesnel olarak son derece alçaltıcı olan “cinselleştirme” ve cinsiyetin metalaştırılmasından keyif almak ve bununla hava atmak şeklinde ezilenlerin kendilerini ezmeleri şeklinde davranmaları olgusuna karşı, ve yalnızca son derece

baskıcı ataerkil dini geleneğe bağılı kalmayı içermekle kalmayıp, aynı zamanda saldırgan bir biçim de almasının yollarına karşı da keskin bir mücadele verilmelidir. Bu durum, Siyahi ve Latino kadınlar arasında aktif olarak desteklenmektedir ve hip hop müzik de dahil olmak üzere popüler kültürde kesin bir olumsuz eğilimdir. Yüzeysel olarak bakıldığında ne kadar şaşırtıcı görünse de, bu kendi kendini alçaltan aşırı cinselleşmenin çoğu zaman “aynada aksi” olan, aklın ışığını engelleyip karartan köktenci bir “dini gericilik” şeklindeki dini biçim ile el ele gitmesi de dikkate değerdir: Çete üyeleri arasında da benzer bir fenomen vardır; çeteleşme ve diğer aşağılama ve kendi kendini alçaltma eylemleri, şu ya da bu biçimde ağır bir dini gericilik ile birleştirilir.

Çok büyük bir dereceye kadar, temel halk kitlelerinin aldığı ve özellikle de üzerlerine “yapışmaya” meyilli olan “eğitim”, dini kurumlar ve dini gericiliğin teşviki yoluyla gelir. Bu gerçek bir sorundur ve niçin çok fazla sayıda ezilen insanın çılgın komplo teorileri de dahil olmak üzere bilimsel olmayan düşüncelere yatkın olduğunun önemli bir parçasıdır.

Bu “dini dürtü” önemli bir etki yaratmaya devam ediyor ve Siyahi orta sınıftan birçokları arasında, hatta daha “elit” üniversitelerde daha “kozmopolit” bir eğitim almış olanlar da dahil önemli bir fenomendir. Bütün bunlar, Siyahi halkın kimliğinin ayrılmaz bir şekilde din ve dini kurumlarla bağlantılı olduğu yolundaki sürekli yayılan fikir tarafından destekleniyor ve güçlendiriliyor. Özellikle de Hristiyan Siyahi Kilisesi (bu din ve Siyahi kimliğin çok sıkı şekilde birbirine dokunduğu ve birbirlerinden ayrılamayacakları düşüncesidir) ve din tarafından, Siyahi Kilise olmadan Siyahilerin ırkçı Amerika içinde hayatta kalamayacakları veya gelişemeyecekleri fikri tarafından desteklenip güçlendiriliyor. Fakat Siyahi halk kitleleri açısından bu korkunç sistem içinde “gelişmek” imkansızdır, ve bu sistem altında halen korkunç bir şekilde ezilirken, işkence görürken, saldırıya uğrarken ve defalarca gaddarca eziyetlere maruz kalıp katledilirken hayatta kalmak umulabilecek ya da elde edilebilecek en fazla şey olamaz ve değildir.

Kölelik sistemi tarafından Hristiyanlığın Siyahilere empoze edilmesine rağmen, Siyahi Kilise’nin zaman zaman ve bir dereceye kadar Siyahilerin mücadelesinde olumlu bir rol oynadığı doğrudur; fakat aynı zamanda bu mücadeleye çok kesin sınırlamalar koyduğu, mücadeleyi bu ülkenin tarihi boyunca Siyahilerin maruz kaldıkları baskı ve acıların kaynağı olan bu sistemin

sınırları içinde yönlendirdiği ve kısıtladığı da doğrudur.

Bu sorunun bir başka boyutu olarak, özellikle atletizm alanında -birkaç temel Siyahinin zenginlik ve prestij kazanabileceği çok az arenadan biridir- özellikle şehir merkezlerindeki devlet okullarının baltalanması ve tamamen boşaltılmasıyla birlikte, şu anda önemli sayıda Siyahi sporcunun temel “eğitimlerinin” (aslında hatalı eğitim) özel Hristiyan köktendinci okulları tarafından yürütüldüğü gerçeği var. Ve sonrasında, adaletsizliğe karşı mücadeleyi desteklemek için tavır alsalar bile, bu sporcuların çoğu “platformlarını” kendilerine aşılana dini gericiliği teşvik etmek için kullanıyor. Bu durum, bu önemli şahsiyetlerden etkilenen kitlelerin gerçeğin her türlü çarpıtılmasına karşı savunmasız kalmalarına da katkıda bulunmaktadır.

Sporda olduğu kadar sanat alanında da etkili Siyahi ünlülerin insanları COVID’e karşı aşı yaptırmaktan caydırmak ve bunlarla ilgili dezenformasyon yaymak da dahil bilimsel olmayan düşünme biçimlerini yansıtan ve teşvik eden açıklamalarına ve eylemlerine tanık olduk. Siyahi halk (ve diğer beyaz olmayan halklar) COVID’den diğerlerinden daha yüksek oranlarda ölüyor, bununla birlikte aşılarda ciddi hastalıklara ve COVID’den ölüme karşı güvenli ve çok etkili olduğu kanıtlanmış durumda. Bilimsel olmayan dezenformasyonun bu şekilde yayılması, hem anlık etkileri açısından hem de stratejik açıdan çok zararlıdır.

Evet, bu ülkenin tarihinde siyahilerin korkunç tıbbi deneylerin kurbanı oldukları ve bugün de sağlık alanında ayrımcılığa, bazen de özensiz ve hatta zararlı muamelelere maruz kaldıkları doğrudur. Ve evet, Siyahilerin hükümet yetkililerinin elinde acımasız ve çoğu zaman öldürücü baskıya maruz kaldıkları ve kalmaya da devam ettikleri doğrudur. Ancak tüm bunlar kesinlikle Amerikan yerlileri için de geçerlidir. Yine de COVID’e karşı çok daha yüksek bir aşılama oranına sahipler. En azından önemli bir faktör, önde gelen ve etkili kişilerin aşılarda bilimsel olmayan dezenformasyon yaymaları ve aşı olmaktan aktif olarak caydırılmaları durumunun içlerinde görülmemesi durumudur.

Aşılar ve genel olarak COVID ile mücadele konusunda, tüm sosyal problemler ve çözümlerinde olduğu gibi ihtiyaç duyulan şey kanıta dayalı bilimsel bir yaklaşımdır. COVID’den en çok etkilenen insanlara ve bu COVID pandemisinin “üstesinden gelmek” için gösterilen genel çabalara verdiği büyük zararın yanı sıra, bu aşı karşıtı anti-bilimsel dezenformasyonun bir başka

çok zarar verici etkisi, bunu hemen benimseyen, öven ve teşvik eden beyaz üstünlükçü faşistlerin doğrudan eline geçmesidir. Bu konuda söylediğim gibi:

“Bazı Siyahilerin ve diğer ezilen halklardan insanların, onları aşağı insanlar olarak gören, onların temel haklarını inkar eden, onları kalıcı olarak hapsetmek veya tamamen yok etmek isteyen faşistlerle aynı yerde bulunmaları ne kadar da korkunç bir durum!”

Büyük ölçüde, bu zararlı, hatta ölümcül dezenformasyonun yayılması, aynı zamanda yaygın bir bireyciliğin ifadesidir. Yani “İstediyimi yapmak benim hakkım ve kişisel özgürlüğümün bir ifadesidir ve hiçbir otoritenin bunu kısıtlamasına izin verilmemelidir” fikrinin. Ayrıca belirttiğim gibi:

“Bu saçmalıktır, çok zararlı bir saçmalıktır! Bireysel özgürlük mutlak değildir, çünkü bu durum bireyselliklerine aykırı olmayan terimlerle sunulduğunda neredeyse herkes hemfikir olacaktır. Örneğin, çok az kişi, çocuklar karşıdan karşıya geçerken bir okul bölgesinden saatte 100 mil araba kullanma özgürlüğüne sahip olunması gerektiğini tartışacaktır. Ve makul herhangi bir kişi, beyaz üstünlükçülerin Siyahi halkı linç etmesinin uygun olmadığını kabul edecektir. Ya da sırf öyle hissettikleri için, bunu “bireysel özgürlüklerinin” (ve “kişisel tercihlerinin”) bir ifadesi olarak görmelerinden ötürü polisin Siyahileri sebepsiz yere öldürmesinin uygun olmadığını kabul edecektir. “Bireysel özgürlüğün” (veya “kişisel seçimin”) mutlak olduğu herhangi bir toplumda yaşamak imkansız olurdu. Mesele şudur: Bireysel özgürlüğün ifadeleri veya bireysel özgürlüğe getirilen kısıtlamalar iyi midir kötü müdür? Bunlar daha iyi mi yoksa daha kötü bir toplum mu yaratıyor?”

Bu Siyahi ünlülerin en azından bir kısmı açısından bu bilime aykırı saçmalıkların sorumsuzca yayılması durumu aynı zamanda kendilerini tanıtmanın da bir parçasıdır. Fikirlerin “benim gerçeğim” olarak “yeniden markalaştırıldığı” ve gerçeklerle benzer (aynı, hatta belki de onlardan daha iyi) olarak öne sürüldüğü ve insanların gerçekleri aradığı, genel olarak baskın kültürün bir ifadesidir. Gerçekle çılıncı çelişen pek çok fikir de dahil olmak üzere, fikirleri ortaya atarak belirli bir takipçi kitlesi oluşturmak. Ancak yine de, dinin etkisi ve özellikle de kabaca bilime karşı olan dini gericilik, bazı etkili Siyahi ünlüler tarafından takınılan bu zararlı pozisyonlarda önemli bir faktördür. Bilimsel bir yaklaşımın yokluğunda ve özellikle buna karşıt

olarak, insanlar karanlıkta el yordamıyla hareket ederek, farklı güçler tarafından neyin temsil edildiğini ve farklı yolların nereye gideceğini belirleyemezler. Bu koşullarda herhangi bir isyan, size (ve sizin gibi diğerlerine) baskı yapan şeylere karşı saldırıya geçtiğinize inanarak körü körüne başkaldırmaktır; oysa aslında en gaddar zalimlerin ve nihayetinde bütün baskı sisteminin lehine oynuyor ve gerçekte onları güçlendiriyorsunuz.

Temel kitleler arasında fazlasıyla yaygın olan dini gericilik, onlara karşı şiddetle ve kararlı bir şekilde mücadele edilmesi gereken bir başka baskı zinciridir.

Ve pek çok adaletsizlik ve zulme karşı mücadelede müspet rol oynayan pek çok dindarın olduğunu ve bu mücadelede onlarla birlik olmanın önemli olduğunu kabul etmek gerekirken, aynı zamanda genel olarak dini görüşe karşı da mücadele etmek önemlidir. Peki niçin? Çünkü adaletsizliğe ve zulme son vererek tüm bunların temellerini ortadan kaldırmak, yeni komünizmin bilimsel yöntem ve yaklaşımı başta olmak üzere, bilimsel bir yöntem ve yaklaşıma dayanan güçlü ve büyüyen bir halk gücünün öncülüğünde bir devrimi gerektirir.

Bob Avakian'ın konuşma ve yazılarından oluşan *BAsics* kitabında söylenen şey temel bir gerçektir, ve bu gerçeği esirgemedi benimsenmeye ihtiyaç vardır: “Gerçeklikle aslında olduğu şekliyle yüzleşmekten aciz ve gönülsüz olan ezilen halklar, köleleştirilmiş ve ezilmiş kalmaya mahkumdur.” (Bu *BAsics* 4:1'dir.) Dini bakış açısı ve yaklaşım -var olmayan doğaüstü varlıkların ve güçlerin nihai olarak belirleyici rolüne olan yanlış inanç- gerçeklikle olduğu gibi yüzleşmek ve onu özgürleştirici bir şekilde dönüştürmek için tutarlı bir bilimsel yöntemi uygulamanın önünde bir engeldir. Olayları kasıtlı olarak kışkırtıcı terimlerle ifade etmek gerekirse: Artık bu “tanrı ıvır zıvırını” bırakmanın zamanı geldi, bu asla kimseyi özgürleştirmez. Devrim açısından bu “tanrı laflarına” çok daha az ihtiyacımız var ve gerçek bir devrim için çok daha fazla konuşmaya ve eyleme ihtiyacımız var.

Bazı insanlar tüm bunları söylememden hoşlanmayabilir, ama yine de söyleyeceğim, çünkü ben insanları memnun etmek ya da köleleştirilmiş ve aşağılanmış konumları hakkında kendilerini daha iyi hissetmelerini sağlamak için burada değilim. Kendilerini ve tüm insanlığı özgürleştirmeleri için onlara bilimsel bir yöntem ve devrim yapma yaklaşımı getirmek için ve onlara bunun önünde duran her şey hakkındaki gerçeği anlatmak için buradayım. Bazılarının

hoşuna gitse de gitmese de, bunları söylememin büyük bir nedeni, bu sistem altında çok uzun zamandır en korkunç baskıya maruz kalanların Siyahiler olmasıdır, ki onlar sadece kendilerinin yaşadıkları baskıya son vermekle kalmayacak, aynı zamanda herkesin, her yerde yaşadığı tüm baskılara son vermek için güçlü bir darbe vuracak olan devrimi gerçekleştirmede belirleyici ve son derece güçlü bir rol oynayabilirler ve oynamalıdır. Daha önce de belirttiğim gibi:

“Tarif edilemez bir çirkinlikten emsalsiz güzellikte bir şeyin ortaya çıkma potansiyeli vardır: Siyahiler, uzun süredir onları sadece sömürmekle kalmayıp aynı zamanda insanlıktan çıkaran, terörize eden ve binlerce şekilde eziyet eden, insanlığın kırbaçlandığı, dövüldüğü, tecavüze uğradığı, katledildiği, zincirlendiği, cehalet ve sefalet içinde kefenlendiği bu sisteme en nihayetinde son verilmesinde, insanlığı özgürleştirmek için savaşıarak, insan toplumunun efendilere ve kölelere bölündüğü uzun geceye son vermek için -yapılabilecek tek yolla buna bir son vermede- önemli bir rol oynuyorlar.”

Ancak bu durum, artan sayıda Siyahinin diğerleriyle birlikte dini değil, bilimsel bir bakış açısını, bilimsel yöntem ve yaklaşımı benimsemesiyle gerçekleşebilir. O halde, bu devrimde dini inançlarını sürdürmeye devam eden insanlara yer olmadığını mı söylemek istiyorum? Hayır. Bu devrimde yer alacak pek çok kişinin halen şu ya da bu türden dini inançlara sahip olacağı, anlaşılması gereken nesnel bir gerçektir; ve elbette bu devrimin bir parçası olmak isteyen dindarlar da devrimin geniş saflarına dahil olmalıdır. Halk kitleleri tarafından dini inancın reddedilmesi devrimci sürecin genel gelişimi ve toplumun ve dünyanın dönüşümü ile birlikte, tüm baskı ve sömürüyü, toplumun tüm efendiler ve köleler olarak bölünmesini sona erdirmeye hedefine doğru hızla ilerlerken bilinçli ve gönüllü bir eylem olmalıdır. Ama yine de, devrimin dinsel değil, bilimsel bir bakış açısına, yöntemine ve yaklaşıma dayalı sağlam çekirdekli/kararlı bir öncü gücü ve cömert ama tutarlı, kararlı, zorlu mücadeleyi geniş çapta yürütebilen büyüyen bir gücü olmalıdır; ayrıca gerçekte var olmayan tanrılara veya diğer doğaüstü güçlere inancı ve baskıcı ilişkileri destekleyen dini gelenekler de dahil buna engel olan her şeye karşı, yeni komünizmin bilimsel bakış açısını, yöntemini ve yaklaşımını benimseme ihtiyacını keskin bir şekilde ortaya koyan bir özellikte olmalıdır.

İşte bir başka derin gerçek: Yüzlerce ve binlerce yıllık baskıcı geleneğin ağır zincirlerinin halk kitleleri üzerindeki tüm ağırlığına rağmen -ve özellikle insanlığın yarısı olan kadınlara ağır bir yük bindiren tüm ağırlığa rağmen- tüm bunlardan kurtulmak için derin bir özlem var. Bu durum sadece hayali doğaüstü kurtuluş umutlarına yol açmakla kalmıyor, aynı zamanda gerçek dünyada dizginlenemez bir öfkeyle de patlıyor. Bu öfkenin -dünyanın tüm ezilen ve sömürülenlerinin ve nihayetinde tüm insanlığın kurtuluşuna odaklandığı- tüm acıların temel kaynağına karşı yani boğucu ve vahşi, patriarkal erkek egemenliği ve diğer tüm dehşetleriyle birlikte mevcut kapitalizm-emperyalizm sistemine karşı savaşılmaya yönelik bilimsel devrimci bir ifadeyle tam olarak ortaya konması gerekiyor. Bu çığ mizojinin (kadın nefreti) ve kadınların patriarkal boyun eğdirilmesinin güçlü bir şekilde öne sürülmesinin çok daha bariz ve dizginsiz hale geldiği bu ülkedeki (ve diğerlerindeki) mevcut durumda, bu mesele daha da güçlü bir anlam ve acil bir önem kazanıyor. Mevcut durumda, kadınlar kendi yaşamları ve bedenlerine karşı, kürtaj haklarına ve hatta doğum kontrolüne karşı artan derecede bir saldırıya maruz kalıyorlar. Şu anda, şu slogan ve çağrının geniş bir şekilde ele alınması ve güçlü bir maddi güç haline getirilmesi gerekiyor: **Kırın Zincirleri, Kadınların Öfkesini Devrim için Kuvvetli Bir Güç Olarak Açığa Çıkarın!**

Bütün bunlarla bağlantılı olarak, yıllar öncesine ait bu gözlemlerim yalnızca genel olarak ve her dönem için büyük önem taşımakla kalmıyor, aynı zamanda şu an için özellikle önemli durumdadır:

“Çeşitli türden köktendinciler, hapishanelerde kendilerine asker toplamaya önem veriyorlar ve ağır bir ideolojik mesajla geliyorlar... İnsanların bir şekilde başka bir din ile değiştirerek “dinlerini kaybedebilecekleri” hiç de söz konusu değildir. Ancak dünya, varoluş, bunun neden böyle olduğu ve nasıl farklı olabileceği hakkında başka bir açıklama olmalı... İnsanları sadece hapse sokan şeylerden değil, aynı zamanda toplumda içinde bulundukları günlük pisliklerden de koparmak istiyorsanız, onları çekebilmek için gerçekten güçlü ve sağlam ideolojik bir şeye sahip olmalısınız... Bu tutarlı ve sistematik olmalıdır. Dünyayı açıklamalıdır ve bizim durumumuzda bizler dünyayı gerçekten bilimsel bir şekilde açıklayabiliriz. Dinin bazı kısa vadeli avantajları olsa da, bu durum aslında komünizmin dine göre bir avantajıdır... Gerçekliği insanlar için anlamlı kılabilmek avantajına sahibiz. Bu çok güçlü bir şeydir.

İnsanların dünyayı tamamen farklı bir şekilde görmelerini sağlamak için çok sayıda ideolojik çalışma yapmanın yalnızca mahkumlarla değil genel olarak önemini küçümsememeliyiz, bu gerçekten de böyledir. Bu yapbozun dağılan ve birbirine uymayan parçalarını almak için gereklidir, çoğu insanın gerçekliği tuhaf bir kaleydoskoptan bakarak görmesi gibidir. Ve sonrasında çeşitli dini görüşler de dahil olmak üzere tüm bu farklı burjuva ve gerici ideolojiler ve programlar vb. insanlar tarafından hatalı şekilde yorumlanıyor. Öte yandan, komünist ideoloji ve onun dünyaya uygulanması, gerçekliği almanın ve onu insanlar için anlamlı kılmamanın bir yoludur.”

Aynı zamanda, temel kitleleri ve özellikle gençleri devrime kazanmak, “George Jackson meselesi” olarak adlandırdığım bir konuda daha fazla kritik atılımlar yapmayı gerektirir. 1960’ların yükselişi sırasında Kara Panter Partisi ile bağlantılı militan bir devrimci haline gelen ve yetkililer tarafından öldürülmeden önce devrimin mümkünlüğü meselesiyle derinden boğuşan bir mahkum olan George Jackson’ın keskin bir şekilde ortaya koyduğu mesele. Jackson, yarının ötesinde yaşamayı beklemeyen bir köle için, kademeli değişim ve uzak bir gelecekte devrim fikrinin hiçbir anlamı ve çekiciliği olmadığını söylemişti.

Bu durum, böylesi nadir bir zamanda -yani devrimin gerçekten mümkün olabileceği bir zamanda, tam olarak belirsiz bir uzak gelecekte değil, tam da bu zamanda meydana gelen keskinleşen olayların ve çatışmaların girdabıyla mümkün olabileceği bir zamanda- özel ve belirli bir anlam kazanıyor. Burada da, devrimin örgütlü güçlerinin ivedilikle ihtiyaç duyulan devrim doğrultusunda ne kadar inşa edildiği ve tüm bunlar üzerinde ne kadar etkili olduğu belirleyici meseledir.

Devrim, halk kitlelerine ve özellikle de temel kitlelerden gençliğe hitap etmek için kapsamlı vizyonu, özgürleştirici programı, hedefleri ve eylemleri, toplumun her kesiminden bu gençleri ve devrim için savaşanları cezbederek daha da güçlü bir kutup oluşturmasıyla, bilimsel temelli yöntemiyle, büyüyen, örgütlü, disiplinli, cesur ve korkusuz bir güç haline gelmelidir. Bu devrim için çalışırken acilen yapılması gereken ve gerçek cesaret ve yürek gerektiren pek çok şey var: Bu devrim hakkındaki sözleri güçlü bir şekilde yaymak, insanları bu devrime katılmaya zorlamak, onları bu devrime dahil etmek ve örgütlemek, insanların içine düştüğü ve kendi

gerçek çıkarlarına aykırı olan tüm saçmalıklara karşı çıkmak ve onları parçalamak, insanların düşüncelerini ve eylemlerini dönüştürmek için yapılması gereken işleri yapmak, halkı ezen güçlere karşı dik durmak, bu sistemin vahşetlerine karşı verilmesi gereken mücadeleyi vermek, bütün bunlara hazırlanmak, gerekli temele sahip olup bunun için gerekli koşullar sağlanır sağlanmaz bu sistemi yıkmak için topyekün mücadeleyi sürdürmek.

Devrim bu şekilde büyürken, insanlara zulmeden ve hatta katleden faşistlere ve diğer baskıcı güçlere karşı tehdit ve yıldırma hareketlerine karşı ayağa kalkmak için acilen ve gerçek cesaret ve yürek gerektiren de pek çok şey var. Açıkça belirtmemeye izin verin, ben burada kimseye sebepsiz ve haksız yere saldırı çağrısında bulunmuyorum; ancak bu sistem altında ezilen, gaddarlığa uğrayan, doğru olanı temsil edip savunan ve bu yüzden saldırıya uğrayan kişileri savunmak bir sorumluluktur, bu haklıdır ve buna ihtiyaç var.

Devrim İçin 6 Dikkat Noktasında -bunlar devrimin kilit bir örgütlenme biçimi olan Devrim Kulüplerinin dayandığı ve uğruna mücadele ettiği temel ilkelerdir- son ilke şu şekildedir:

“Bizler, bu sistemi gerçekten devirmek ve bugün insanlar arasındaki yıkıcı, kısır çekişmelerin ötesinde tamamen daha iyi bir yol için ilerliyoruz. Ciddi olduğumuz için, bu aşamada şiddete başvurmuyoruz ve halka karşı ve halkın içindeki her tür şiddete karşı çıkıyoruz.”

Evet, bu sistemi gerçekten yıkmak ve çok daha iyi bir yol ortaya koymak çok ciddi bir şeydir. Ve evet, bunun büyük bir kısmı, bu sistem tarafından pek çok yönden zaten mahvolmuş olan insanların ve bu sistemin onları nasıl mahvettiğinin -yani birbirleriyle savaşmaları ve birbirlerini katletmeleri durumunun- üstesinden gelmektir. Bunun son bulması gerekiyor. Ancak sadece son bulması da gerekmiyor. Buna kapılmış olan insanlar gerçekten olumlu bir şeyin parçası olmaya ihtiyaç duyarlar. Şu an çok acil şekilde ihtiyaç duyulan bu devrime yönelik güçlerin bir parçası olmaları gerekiyor.

Pek çok kişinin, özellikle de temel kitlelerden pek çok gencin hissettiği şey hayal kırıklığı ve öfkedir, çünkü bu sistem altındaki yaşamın kendileri için hiç de iyi olmadığını düşünüyorlar. Doğdukları andan itibaren, onları korku ve nefretin yabancı nesneleri olarak gören ve onlara bu şekilde davranan güçler tarafından kısıtılıp kuşatıldıklarını hissedebiliyorlar, ayrıca iktidar sahiplerinin onları kışlarına ve beyinlerine kurşun yemekten başka bir şeyi hak etmeyen

pislikler olarak gördüklerini de biliyorlar. Bu hüsrana ve öfkenin, onlara bu şekilde davranan ve onları ve dünya çapında pek çoklarını, düzgün bir yaşamdan ve düzgün bir gelecekte veya herhangi bir gelecekte mahrum eden bir sistemle savaşmaya yönlendirilmesi gerekiyor. Bir kez daha, yapılması gerekeni yapmak için acilen büyük cesaret isteyen birçok şey var: Bu sisteme karşı ayaklanmanın bir parçası olmak, bunun önemli bir parçası olarak, haklarına ve varlıklarına yönelik sürekli olarak haksız saldırılara maruz kalan insanları desteklemek, onları savunmak ve zamanı geldiğinde devrimle sonuna kadar gitmeye hazırlanmak gerekiyor.

İrkçi baskıya başkaldıran insanlara ve hareketlere yönelik devam eden saldırılar var. Devam eden COVID pandemisi ile baş etmede maske ve aşılama gibi oldukça ihtiyaç duyulan ve hayat kurtaran önlemleri savunurken ve bunları uygularken, sağlık görevlilerine ve hizmet sağlayıcılarına, yerel hükümet yetkililerine (ve ailelerine!), ayrıca mağazalardaki çalışanlara vb. yönelik tehditler ve fiziksel saldırılar yaşanıyor. Okul yönetim kurulu üyelerine sadece bu temel sağlık önlemlerini aldıkları için değil, aynı zamanda bu ülkede her zaman var olan beyaz üstünlüğü hakkında bazı gerçeklerin öğretilmemesini sağlamak veya trans bireylere haklarının verilmemesi gibi durumlar için de saldırılar yaşanıyor.

Kürtaj yaptırmak isteyen kadınlara ve bu kürtajı sağlamak için çalışan kliniklere ve sağlık personeline yönelik tehditler, tacizler, saldırılar, Cumhuriyetçi-faşist partinin kürtaj hakkına yönelik tırmanan saldırısı ve mahkemelere yerleştirdiği tehditler var. LGBT bireylere yönelik vahşice ve çoğu zaman canice saldırılar yaşanıyor. Şiddet tehdidi veya kullanımı da dahil olmak üzere, Siyahilerin ve diğer ezilenlerin oy kullanma gibi temel haklarını kullanmasına bile engel olmak için devam eden hamleler var. (Bilimsel bir yöntem ve yaklaşımla, insanların oy hakkını inkar etme girişimlerine aktif olarak karşı çıkmak ve aynı zamanda çabalarının temsilcilerine oy vermeye değil, onları ezen tüm bu sistemi devirmek için bir temel oluşturmaya çalışarak bu sistemin gitmesi gerektiğini görmeleri için insanları kazanmak hem mümkündür hem de önemlidir.)

İnsanlara ve onların haklarına yönelik tüm bu saldırılara güçlü bir şekilde karşı çıkılmalı ve bunun iyi tarafındaki insanların tehditlerle ve hatta doğrudan fiziksel saldırılarla saldırıya uğradıklarında aktif olarak korunması ve savunulması gerekmektedir. Polisin insanlara

gaddarca davranmasını ve soğukkanlılıkla öldürmesini önlemeye ihtiyaç var. George Floyd'un ağır çekimde vahşice infazına tanık olan ve hatta kaydeden bazı kişilerin söylediklerini hatırlayalım: Savunmasız bir Siyahiye yönelik bu bariz suikastı durdurmak için daha fazlasını yapıp yapmamaları gerektiği konusunda acı içindeydiler. Şimdi bir kez daha işaret ettiğim şey, Devrim İçin 6 Dikkat Noktasının 6. noktası ile tutarlıdır ve burada söylediklerimde kimseye saldırı başlatma çağrısı yapmıyorum. Ancak polis de dahil hiç kimsenin birini öldürmeye hakkı yoktur ve insanları haklarına ve yaşamlarına yönelik haksız saldırılara karşı savunmak ve korumak bir hak ve sorumluluktur.

Bu farklı tür durumlarda, disiplinli ve örgütlü bir oluşumda insanlara yönelik hiçbir haksız saldırıya müsamaha gösterilmeyeceğini açıkça gösteren, temel gençlik kitleleri de dahil olmak üzere, sert bir devrimci gücün olduğunu bir hayal edin. Fakat bu sadece hayal edilmemeli, devrime hazırlanma ve devrim için örgütlü güçleri inşa etme sürecinin önemli bir parçası olarak geliştirilmelidir.

Bu durum ciddi ve bilimsel bir şekilde ele alınmalıdır. Herhangi bir noktada, henüz yapılması gereken bir temeli olmayan bir şeyi yapmaya teşebbüs etmek yerine, örgütlü devrim safları büyümeye devam ettikçe, disiplinli bir güç olarak çelikleşerek daha önce mümkün olmayanın mümkün olduğu koşulları meydana getirmek için aktif olarak çalışmaktır. Bu şekilde ele alındığında, bu giderek daha fazla dinamik etkiye sahip olabilir. Çeşitli “yankılara” ve o anki durumun çok ötesinde etkilerle daha fazla insanı bu devrime çekebilir... bu da daha büyük bir etki yaratır... ve daha da büyük güçleri çekmeyi mümkün kılar.

Bütün bunlar, bu konuşma sırasında ortaya koyduğum ve bugün -sayısal olarak, örgütlü güç olarak ve bir bütün olarak toplum üzerindeki etkisinde giderek artan bir şekilde- bu devrimin küçük örgütlü güçlerinin büyümeye devam etmesini sağlayacak olan genel yaklaşımın önemli bir parçasıdır. Bu durum, giderek daha fazla insana götürülmesi ve parçası olmaları için etkinleştirilmesi gereken şeydir. Bu mesele devrim için çalışmanın ve bunu yapmanın bir parçası olarak faşistlere karşı çıkmanın bir başka önemli boyutunu gündeme getiriyor. Beyaz üstünlükçüler ve faşistler için genellikle İkinci Değişiklik olarak bilinen “silah taşıma hakkının” düzenli olarak desteklendiği ve yasanın ve mahkemelerin desteği ile polisin ve devletin diğer

kurumlarının desteğinin verildiği gerçeğine politik ve pratik olarak üstesinden gelmek için verilen mücadelede keskin bir şekilde onları teşhir etmek ve karşı çıkmak gerekiyor. Siyahiler, diğer ezilen halklar ve genel olarak bu sistemin zulmüne ve adaletsizliğine karşı çıkanlar açısından “silah taşıma hakkına” meşru müdafaa halinde bile aktif olarak karşı çıkılıyor ve bastırılıyor.

Bu, Carol Anderson’ın İkinci Değişikliğe odaklanan kitabında çarpıcı şekilde olarak netleştirilmiştir. *Second Amendment—The Second: Race and Guns in a Fatally Unequal America*. Bu kitap, bu ülkenin tarihi boyunca Siyahi halka uygulanan ahlaksız şiddetin yakıcı teşhirini (daha da fazlasını!) içeriyor ve “silah taşıma hakkının” asla Siyahilere uygulanmadığını ve bunun yerine, mevcut güçler ve genel olarak ırkçı beyazlar tarafından Siyahileri sapkınca “öldürme hakkının” var olduğundan bahsediyor. Bunun devam etmesine izin verilemez!

Kararlı bir mücadelenin verilmesi gereken yer, yalnızca “İkinci Değişiklik” ile temsil edilen şey etrafında değildir, aynı zamanda insanlara garanti edildiği varsayılan haklara yaklaşımın son derece eşitsiz bir şekilde uygulandığı birçok meselede bulunur, öyle ki, ezilen halklar ve bu sistemin baskıcı ilişkilerine karşı hareket edenler, haklarının sürekli saldırıya uğradığını, “daraltıldığını” veya açıkça reddedildiğini ve bastırıldığını görüyorlar. Bu mücadeleyi yürütürken şu çelişkiyi tanımak ve mümkün olduğu ölçüde bundan yararlanmak önemlidir: Devamlı olarak bu sistemde “herkes için özgürlük ve adalet” vardır denir ve bu sistemin yöneticileri veya en azından bazıları bu efsaneyi sürdürmenin önemli olduğunu düşünürler. Yine, bu sistemin uygulayıcılarının temel hakları ihlal etme girişimlerini, bu sisteme ve onun derin adaletsizliğine karşı ayaklanan insanları bastırma hamlelerini yenmek için verilen mücadelede, mümkün olduğu ölçüde, bu çelişki ele alınmalıdır.

Ancak, en temel olarak, bu mücadele bu sistemin temel doğasına dair tam bir farkındalıkla, bilimsel olarak temellenen bir anlayışla, bu sistemin devrilmesi ve onun sömürü ve kana bulanmış baskı ve zulmü içeren ilişkilerinin ve kötü niyetli kurumların ortadan kaldırılması yönünde çalışma yönelimi ve hedefi ile yürütülmelidir.

Bir kez daha, tüm bunları gerçeğe dönüştürmek için, bu devrim artan sayıda temel kitlelerden gençliğe ve diğerlerine götürülmelidir ve buna dahil olmak durumundadırlar, onlarla mücadele

edilmelidir ve onların bu sistemi devam ettiren düşünme ve hareket etme biçimlerinden kurtulmaları gerekiyor. İnsanların “başlarını doğrultmaları”, kafalarını kışkırtıcılarından çıkarmaları ve yeni komünizmin bilimsel yöntem ve yaklaşımını benimsemeleri, gerçekliği anlamaları ve gerçekliği devrim yoluyla kökten dönüştürmeleri gerekiyor. Bu sadece kendiniz için ya da dar bir şekilde tanımlayabildiğiniz kişiler (bu kim olursa olsun) için değil, tam anlamıyla devrimci olmak -devrimci komünist olarak tüm insanlığın kurtarıcıları olmak- bu devrimin örgütlü ve disiplinli güçlerinin bir parçası olmak, ve bundan daha azı olmamak anlamına gelir.

Dediğimiz gibi, “uğrunda savaşmaya değer bir şey için savaşacak yüreği olan herkese sesleniyoruz: bu devrimin bir parçası olmalısınız.” Dolayısıyla, şimdiye kadar söylenen her şeyin temelinde ve bu konuşmanın sonucuna varırken, bu büyük meselelerin bazı kilit yönlerine geri dönmeye, bunun niçin böylesi güçlü bir ülkede bile devrimin mümkün olduğu nadir zamanlardan ve koşullardan biri olduğu ve bu devrimi gerçekten yapmak için bu nadir fırsatı nasıl değerlendireceğimiz meselesini gözden geçirmeye ve kısaca detaylandırmaya değer.

* En tepede ve ülke genelinde, özellikle faşist güçlerin amansız saldırısıyla toplumun ve bu sistemin “yönetici normlarının” parçalanmasıyla keskinleşen bir çatışma var. Evet, “Deklarasyon ve Çağrı” metninin de açıkça belirttiği gibi, bununla bağlantılı birçok kötü şey var ve bu gerçekten de korkunç bir şeye yol açabilir; ancak yeni komünizmin bilimsel yöntemi ve yaklaşımı tarafından yönlendirilen, büyüyen örgütlü devrim güçleri tarafından ele alınır ve doğru bir şekilde işletilirse bundan gerçekten olumlu bir şey -yani -devrim yapmamız ve bu sisteme son vermek ve çok daha iyi bir şeyi meydana getirmemiz- mümkündür.

* Temelde bu milyonlara önderlik eden binlerce örgütlü güçle, milyonlardan oluşan devrimci bir halk meydana getirmek. Bunun için koşullar ortaya çıkar çıkmaz, gerçek bir kazanma şansı, topyekün devrime hazırlanmak, şimdiki devrimci çalışmanın temel hedefi ve gerekli odak noktasıdır. Ve işte tüm bunlarda çok önemli bir gereklilik daha. Milyonlara önderlik edebilecek binlerce gerekli gücün olması için ve daha özel olarak, mevcut devlet iktidarının baskıcı gücü tarafından öldürülecek veya hapsedilecek önderlerin yerini alma yeteneği de dahil olmak üzere, ciddi şekilde gelişecek bir devrimci güce karşı şiddetli baskıyı yenmek için şu gereklidir:

“Çok açık ve çok sıkı bir şekilde kavranması gereken bir şey: sağlam bir şekilde çizgiye, her şeyden önce yeni komünizmin bilimsel yöntemine ve yaklaşımına dayanan ve bu temelde, keskinleşen çelişkiler ve baskının yoğunlaşması dönemleri, hatta “üç hazırlığı” ilerletme süreci içinde yönetenlerin şiddet yoluyla ortadan kaldırma girişimleri de dahil olmak üzere her durumda öncülük etme inisiyatifi alabilen, geniş bir deneyimli ve sınanmış liderler çekirdeği geliştirmek -her düzeyde, sadece “onlarca” değil, en az yüzlerce bu türden lider geliştirmek- stratejik önemde bir meseledir; ve ardından, koşullar oluştuğunda, bu sınanmış liderler çekirdeği binlere, bu şekilde de milyonlara, iktidarın ele alınması için birleşik ve topyekün bir mücadele için yön gösterebilir durumda olmalıdır. Böyle bir liderler kadrosunun -en azından yüzler halinde- gelişip gelişmediği, şu anda yaptığımız işin gerçekten devrime hazırlık olup olmadığı açısından ve zamanı geldiğinde gerçek bir kazanma şansını olup olmadığı açısından olukça belirleyici olacaktır. “

(Bu alıntı, *Yeni Komünizm*, IV.Bölüm, “İhtiyacımız olan Önderlik” içinde vurguladığım çok önemli bir noktadır.)

Bu türden yüzlerce liderin gelişimi, önümüzde duran çalkantılı zamanda yoğun mücadele potasında, binlerce kişiyi milyonlara önderlik etmek için öne çıkarmanın önemli bir parçası olarak gerçekleştirilmelidir. Ve devrim için inşa etme işi gelişirken, bu yüzler, önderlik ettikleri binlerce kişiyle birlikte, disiplinli bir öncü kuvvet haline getirilmelidir. Hazırlığın genel devrimci sürecine önderlik edebilecek ve daha sonra zamanı geldiğinde iktidarı ele geçirmek için topyekün mücadeleyi yürütebilecek kapasitede olmalıdırlar.

* Tüm bunlardan olumlu bir sonuç alabilmek için insanları dönüştürmek belirleyicidir ve bunu yaparken halk kitlelerinin düşüncesini dönüştürmek kritik önemdedir.

* Aynı zamanda, iktidara karşı savaşmanın gerçek bir önemi var. Bu sistemin devam eden vahşetine karşı güçlü, kitlesel bir direniş inşa etmek ve bu baskıcı sistemin “resmi” uygulayıcıları ve “sivil” faşist güçler tarafından sindirmek ve saldırmak için hedef alınanları aktif olarak savunmak ve bunlara karşı hamleler yapmak.

* Kilit önemde en belirleyici şey: Bütün bunlar devrim için olmalıdır: Koşullar uygun olur olmaz devrim için topyekün bir savaşa doğru inşa etmek ve gerçek bir kazanma şansına sahip olacak

konuma gelmek için yapılmalıdır.

Bir kez daha: Her şey, en acı şekilde ezilenlerden ve toplumun tüm kesimlerinden, önce binler, sonra milyonlar halinde, güçlü bir devrimci güç olarak, baştan beri ve tutarlı geniş bir perspektifle, tüm toplumu etkilemek ve halk kitlelerinin olayları nasıl gördüğünü ve her kurumun nasıl yanıt vermesi gerektiğini değiştirmek için ülke çapında örgütlenmiş bir devrimci halk ortaya çıkarmaya bağlıdır. Şimdi her şey bu devrimci gücü fiilen öne çıkarmaya ve örgütlemeye odaklanmalıdır. Ardından bu devrimci güç meydana geldiğinde, her şey gerçekten kazanmak için nasıl savaşılabacağı meselesine odaklanacaktır.

Bu noktada, bu milyonlarca gücün eksiksiz, devrimci bir değişime gidildiğini açıkça ortaya koyacak şekilde seferber edilmesi ve bu hedeften geri adım atmayacak ve daha azını kabul etmeyecek şekilde değerlendirilmesi gerekecektir. Bu şekilde, toplumun her kesiminden çok daha fazla sayıda insanı kendine çeken ve öne çıkaran güçlü bir kutup oluşacaktır ve bu sistemin mevcut tüm kurumları da dahil olmak üzere toplumun her yerinden insanları devrimin tarafına geçmeye kesin bir meydan okuma ile çağrıda bulunacaktır.

Bu yoğun sürecin girdabında, devrim için öncelikle savaşacak güçleri örgütlemek, eğitmek ve hazırlamak için somut bir çalışma yürütülürken, bunu şiddetle bastırmaya yönelik girişimlere aktif, güçlü bir şekilde karşı koymak ve onları yenilgiye uğratmak gerekecektir. Burada yine, anlaşılması çok önemli olan, zamanı geldiğinde kazanmak için savaşılmaya yönelik ciddi, bilimsel bir yaklaşımın ayırt edici özelliği olan bir şey vardır:

Toplumun genelindeki durum ne kadar değişirse değişsin ve bu sistemin şiddetle bastırılmasının en güçlü kurumları bile bu sistemden ne kadar etkilenmiş olursa olsun, aralarında önemli bölünmelerin meydana gelmesi çok muhtemeldir. Devrim, resmi kurumların bazı kesimlerinden güçlü karşı-devrimci silahlı kuvvetlerle ve onlarla hizalanmış faşist “sivil güçlerle” karşı karşıya kalacaktır. Devrimci savaşçı güçlerin, özellikle de başlangıç aşamasında tam güçlerine yakın herhangi bir şeyi, karşı-devrimin silahlı kuvvetlerine doğrudan ve cepheden karşı koyarak onları yenmeleri pek de olası değildir. Bu nedenle devrimci güçlerin zamanı geldiğinde kazanmak için savaşmalarını sağlamaya yönelik geliştirilen doktrin ve stratejik yönelimde şu vurgulanmaktadır:

“Devrimci güçlerin yalnızca uygun koşullarda savaşıması ve kesin çarpışmalardan kaçınması gerekecektir. Bu durum güçler dengesi ezici bir çoğunlukla devrim lehine değişene kadar her şeyin sonucunu belirleyecektir.”

Bu doktrin ve stratejik yönelim, “Gerçek Bir Devrim – Gerçek Bir Kazanma Şansı, Devrim Stratejisini Daha Fazla Geliştirmek” makalemde sağlanan ek düşüncelerle birlikte “Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Nasıl Gerçekten Devrim Yapabiliriz?”, konuşmamda derinlemesine bahsedilmekte ve daha ayrıntılı olarak açıklanmaktadır. Bu her ikisi de revcom.us adresinde mevcuttur. Bu, gerekli koşullar meydana getirildiğinde, halk kitlelerini harekete geçiren devrimci bir gücün, neredeyse kesin olan bir şeyi -devrimci iktidarı ele geçirme girişimini yenmek ve ezmek isteyecek silahlı kuvvetlerin ezici gücünü- etkili bir şekilde etkisiz hale getirecek ve sonunda üstesinden gelecek şekilde meseleye fiilen nasıl yaklaşılması gerektiğinin temel altyapısını oluşturmaktadır. Devrimci durum olgunlaştığında ve bu süreç boyunca omurgası özellikle küçük çapta başlayarak devrimci güçler için elverişli olacak çarpışmalarda devreye girebilmek ve karşı-devrimci güçleri yenmek için, daha önce karşı-devrimci güçlerin bir parçası olanlar arasında da artan sayıların kazanabilecek ve sonunda karşı-devrimin geri kalan güçlerini yenebilecek araçlarla donatılacak ve bu devrime sağlam bir şekilde kazanılacak gençlerden oluşacak devrimci mücadele güçlerinin nasıl örgütlenip hangi temelde eğitilebileceğini anlatıyor.

Aynı zamanda, bu temel doktrin ve stratejik yaklaşımın geliştirilmesi devam eden bir süreçtir. Ve bu zemin hazırlama, halk kitleleri hazırlama ve öncü güçleri bu devrime hazırlama süreci boyunca topyekun mücadele için bu temel doktrin ve stratejik yaklaşım sürekli olarak geliştirilmeli ve konsept daha da “işlevsel” hale getirilmelidir. Yani özellikle zafere giden gerçek yolları neyin oluşturacağı açısından daha fazla ayrıntılandırılmalı ve daha fazla somutlaştırılmalıdır. Bundan yola çıkarak ve buna hizmet ederek, özellikle başlangıç aşamalarında ve (mümkün olduğunca) genel olarak diğer tarafla karşılaşmaların özel doğası ve özelliklerinin ne olacağı daha fazla somutlaştırılmalıdır.

Daha önce de belirtildiği gibi, tüm bunlarla ilgili büyük bir faktör, toplumun karşıt kesimleri arasında gerçek bir iç savaş olasılığı ve bu durumun bu sistemin devlet gücünün kilit

kurumlarını nasıl etkileyebileceğidir. Eğer böyle bir iç savaş çıkarsa -ya da toplumdaki derinleşen bölünmeler daha doğrudan bir iç savaşa doğru ilerlese de- bu durum bu tür kurumlar üzerinde derin bir etkiye sahip olabilir, aralarında gerçek bir bölünme olasılığı ve hatta bu tür kurumların bazı bölümlerin faşistlerin yanında, diğerlerinin de faşistlerin karşıtı olanlarla birlikte parçalanması gündemde olabilir.

Bu olasılık, devrimci savaşçı kuvvetler için temel doktrin ve stratejik yaklaşımın dikkate alması ve kapsamı gereken bir şeydir. Ancak, devrimci güçlerin bu sistemin egemen ve baskıcı kurumları arasından önemli sayıda kişiyi kazanabilmesi ve saflarına katabilmesi ve bunu devrimci güçlerin özgürleştirici karakterini fiilen sürdürecektir şekilde yapabilmesi için, devrimci safların onları bu temelde güçlendirmesi, insanlığın kurtuluşu için savaşçılar olarak, yalnızca savaşma kapasitesi açısından da değil, temel ideolojik ve politik yönelimleri açısından da sağlamlaştırması ve çelikleştirilmesi gerekli olacaktır.

Burada yine çok önemli bir nokta var.

“Bu durum, adaletsizliğe karşı savaşanların amacının köleliği ortadan kaldırmak olduğu 1860’lardaki İç Savaş zamanı değil... Şimdi hedef, tam da bu faşistleri besleyen tüm bu kapitalizm-emperyalizm sisteminden, burada ve dünyada sürekli olarak işlediği diğer tüm vahşetlerden kurtulmak olmalıdır.”

Dolayısıyla, yeni bir iç savaş durumunda ve bağlamında, yeni komünizmin önderliğindeki devrimci güçlerin yaklaşımı, bütün bu sistemden kurtulma hedefine ulaşmak için böylesi bir iç savaşı bir devrime dönüştürmek ve onun yerine Kuzey Amerika’daki Yeni Sosyalist Cumhuriyetin Anayasası’na dayanan kökten farklı ve özgürleştirici bir sistem koymak için fiili mücadele ile birlikte gerekli siyasi çalışmayı yürütmek olacaktır. Her şeyden önce, şu anda bir bütün olarak toplumda ve toplumun tüm kesimleri arasında, devrim için her yönden elverişli bir yönde gerekli siyasi yeniden kutuplaşma için aktif, cesur ve yorulmadan çalışmanın hayati önemini daha da önemlidir.

Aynı doğrultuda, bu ülkede bir devrimin nasıl önemli uluslararası boyutlara ve bağlantılara sahip olacağını da hesaba katmak gerekir. Her şeyden önce bu devrim elbette bu ülkenin fetih savaşları ve soykırımlarla oluşturulmuş mevcut toprakları ve sınırlarına bağlı bir şey

olmayacaktır. Bu devrim, ABD'nin tarihsel olarak yakından bağlantılı olduğu ve birçok durumda egemen olduğu ve yağmaladığı güneyindeki (ve kuzeyindeki) ülkelerde olup bitenlerden kaçınılmaz olarak etkilenecek ve karşılığında önemli ölçüde bunları etkileyecektir. Ve daha da genel olarak, bu devrimin, ülkenin mevcut sınırlarının çok ötesinde yer alan farklı güçler tarafından da görölme ve yanıtlanma biçimleri olacaktır. Bu ülkede ciddi bir devrim mücadelesi bu ülkede ve tüm dünyaya sismik şok dalgaları gönderen güçlü bir siyasi deprem etkisi yaratacaktır. Böylesi bir duruma tepki geleceği, dünyanın her yerindeki baskıcı hükümetlerin ve güçlerin bu durumu kendi konumları ve amaçları için ciddi bir tehdit olarak görecekləri doğrudur. Bu güçlerden bazılarının yardım etmek için harekete geçmeleri ya da katılarak böyle bir devrimi ezme girişimleri konusunda gerçek bir olasılık vardır. Aynı zamanda, böylesi bir devrim sarsılarak uyanacak ve kelimenin tam anlamıyla her yerdeki milyarlarca insanda kuvvetli bir pozitif şok etkisi yaratarak, bu korkunç dünyaya başka bir alternatifi mümkün olmadığı şeklindeki düşüncüyü paramparça edecektir. Genel olarak ve neredeyse kesinlikle, çok önemli bir şekilde küresel ölçekte yaşanacak bir yeniden kutuplaşmaya katkıda bulunacaktır.

Bütün bunların bu devrimin önde gelen güçleri tarafından stratejik yönelim ve hedeflerinin önemli bir parçası olarak dikkate alınması gerekecektir. Bütün bunlarda ve bu konuşma boyunca konuştuğum her şeyde şu temel ilke dikkat çekici olmalıdır: **Devrim çok ciddi bir meseledir ve ona ciddi ve tutarlı bir şekilde bilimsel bir şekilde yaklaşılmalıdır.**

Sonuç: Dünyanın son derece olumlu, özgürleştirici bir şekilde değıştiğini gerçekten görmek isteyen herkes ve bunun gerçekten mümkün olup olmadığını düşünen veya olmasını isteyen herkesin burada konuşulanlarla ve yeni komünizmin bilimsel devrimci yönelimi, yöntemi ve yaklaşımıyla ciddi olarak ilgilenmesi gerekiyor. Hedefi her yerdeki tüm ezilen halkların ve nihayetinde tüm insanlığın kurtuluşundan, bu sistemin dehşetinden ve insanların sömürüldüğü, ezildiği, aşağılandığı ve insandan aşağı muamele gördüğü her türlü yoldan kurtulmaktan başka bir şey olmayan bu devrim için örgütlü güçlerin bir parçası olmak ve bu güçlerin inşası için yorulmadan çalışmak gerekiyor.

Bu can alıcı ve ivedi gerçeğe dönersek:

“Bu durum devrimin mümkün olduğu nadir zamanlardan ve koşullardan biridir, sadece bu sistem her zaman bir dehşet olduğu için değil, aynı zamanda toplumdaki kriz ve derin bölünmeler artık ancak şu ya da bu türden radikal yollarla çözülebileceğinden ötürü de böyledir; ya radikal biçimde gerici, canice baskıcı ve yıkıcı araçlar ya da radikal biçimde özgürleştirici devrimci araçlar olacak.”

Özgürleştirici devrimci kararlılığı mümkün kılmak ve üstesinden gelinmesi gereken büyük bir zorluk için, bilimsel temelli kararlılık, cesaretle yürütölmesi gereken muazzam miktarda çalışma ve mücadele gerekiyor.

Tüm bunları başarmanın garantisi yok, ancak gerçek bir mümkünlük durumu var. Ne yapacağımız, insanların her yerde gerçekten insanlıklarının tam anlamıyla gelişebileceği, yaşamaya değer bir dünya ve gelecek görmek isteyen hepimizin yapacağı şeyler tüm bunların sonucunun ne olacağı konusunda muazzam bir fark yaratabilir.

Mümkünlük var, meydan okuma var.

Bu tarihi devrimin güçlerinin bir parçası olmaya cüret edin. Bunu gerçeğe dönüştürmek için kararlı bir şekilde çalışmaya cüret edin. Mücadele etmeye cüret edin, kazanmak için cüret edin.